

BETYDANDE BESPARINGAR

uppnås vid användande av
Gargoyle smörjmedel,
marknadens erkänt för-
nämsta oljor och fett.

VACUUM OIL COMPANY A. B.

STOCKHOLMS GUMMICENTRAL

(B. BERZÉN)

Gummiverkstad öppen hela dygnet.

RÅDMANSGATAN 27 (Birgerjarlgatan 62) STOCKHOLM
Telefon N. 7417

ESTER DOMINICUS KONDIOTORI - BAGERI

29 SKEPPAREGATAN 29
TELEFON 70974

Rekommenderar sin specialtillverkning av:
Gott Kaffibröd, Wienerbröd, Bakelser och Tårter.

PAUL ANDRÉ

Engelbrektsgränd 39
STOCKHOLM

Rekommenderar sitt välförädda lager av *La Klass*
Konserver, Delikatesser & Kolonialvaror
Tel. 3026 & Norr 5523

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

Årg. 7

Oktober 1930

Nr 3

Har hunden förstånd eller intelligens?

Den fråga har nyligen berörts i tidskriften och kanske i samtalsform eller som tankeexperiment behandlats av de flesta av oss hundvänner, men å andra sidan ha vi icke haft anledning att närmare och vetenskapligt fördjupa oss i frågan.

Vi, som ha haft hunden som umgängesvän sedan många år tillbaka, och även de, som helt nyligen blivit vunnna för hund-saken, ha dock vår egen uppfattning därom, även om denna kanske icke är baserad på strängt vetenskaplig grund. Men är nu vetenskapen ofelbar? Är det tänkbart, att vetenskapen kan mäta och inregistrera hjärnans eller själens funktioner?

Vi känna till ett annat problem, som vetenskapen sysslat med och på vilket den ännu icke kunnat giva ett bestämt svar, nämligen frågan om människans själ. Förefaller det icke, som om frågan angående hundens förstånd och människans själ något likna varandra och att den ena är lika svårast som den andra? Även om vetenskapen mot förmodan senare skulle lyckas föra bevis för att hunden eller skola vi kanske säga djuren över huvud taget icke ha nämnda egenskaper, så föredraga vi hundvänner att tills vidare behålla vår uppfattning. Vore hunden endast en maskin eller en varelse utan förstånd, skulle han icke ha det värde för oss, som han nu har på grund av de egenskaper, som vi finna hos honom och som vi i vår beundran möjligtvis äro benägna att väl mycket förmänskliga.

I varje fall torde det vara klart, att varje hundförening lagd på ideell basis kan inställa sitt arbete, därest uppfattningen, att hunden icke har förstånd eller intelligens, skulle göra sig gällande och bli allena härskande. En hundförening skulle då endast ha till föremål att skydda medlemmarnas materiella intressen, medan de ideella icke kunde tillgodoseas.

E. Skaur.

70

Några reflexioner med anledning av artikeln "Om uppföstran".*

Den tankeväckande artikeln »Om uppföstran» av A. H—n i häfte 2 av denna tidskrift giver öskt anledning till några reflexioner, som jag nog icke är ensam om. Ingen torde väl med annat än tillfredställelse och instämmande ha tagit del av artikeln ända till dess författaren utdelar följande dräpdrag mot allt vad hundar heter: »— även om många vilja tillerkänna hunden stort förstånd, intelligens och omdöme, egenskaper som han i verkligheten fullständigt saknar.»

I det sammanhang detta yttrande fallts kommer det fullständigt överraskande och helt oöfvertä. Bortsett från den gemensamma signatörens kända hundintresse, vilket väl knappast låter sig förklaras gentemot en osjälbig, oförnuftig och totalt omdömeslös varelse, så motsäger signatören snart sagt i varje stycke av artikeln sitt eget påstående.

Redan i artikelns titel »Om uppföstran» ligger fröet till inkonsekvensen. Kan en hund, som fullständigt saknar förstånd etc. över huvud taget uppföstras?

Därefter jämför signatören hundars och barns uppföstran slutande med att i båda fallen ställa stora fordringar på omdöme och »psykologisk blick» hos uppföstraren. Jämförelsen är i detta sammanhang icke smickrande för barnen och vartill skall den psykologiska blicken användas gentemot en varelse utan psyke (= själ)?

Och vidare: (sid. 55, senare fjärdedelen) »Mellan dessa två ytteligheter ligger ett oändligt antal variationer, vilkas lämplighet i olika fall endast ägaren själv har möjlighet att avgöra, efter att en längre tid hava studerat dennes (hundens) psyke och sätt att reagera i olika situationer». A. H—n sätter här sålunda som ett grundvillkor för uppföstran ett ingående studium av hundens själsegenskaper, vilkas existens han senare kategoriskt förnekar.

På sid. 56, 10:de raden, säger författaren: »Det allra väsentligaste i denna situation är, att så snart hunden visar tecken på att han förstått vad jag vill — — — Hur skall hunden kunna förstå, då han fullständigt saknar förstånd?»

På sid. 57, i stycket före sammanfattningen, fastslås att den auktoritet ägaren-uppföstraren en gång skaffat sig — »den håller i för livet». D. v. s. hunden har tillräckligt gott omdöme för att

* Kursiveringarna i citaten gjorda av undertecknad.

71

för all framtid inse vem som är herre. Hur vore detta möjligt om hunden fullständigt saknar omdöme?

Alla hundvänner, som blivit förbryllade av A. H—ns egendomliga uttalande, kunna sålunda trösta sig med att samma framsående kennelman i samma artikel för dem bevisat just motsatsen nämligen att hundens i större eller mindre grad besitter såväl förstånd, intelligens och omdöme.

Helge Torén.

Prisdomareberättelse

över rapporthundstävlingen vid Järva den 11 maj 1930.

Schäferhundklubbens rapporthundstävlingar den 11 maj avhölls under synnerligen gynnsamma väderleksförhållanden. Sammanlagt 8 schäferhundar, 2 i öppen och 6 i nybörjarklass deltog, det högsta antal hundar som detta slag av tävlingar hittills samlat i vårt land. Denna art av hundsport har förut icke omfattats av de sportsligt betonade hundägarna med det intresse den förtjänar. Förvänsvärt nog skulle man gott kunna säga, då dessa tävlingar visst icke sakna spännande moment, särskilt vid rapportföringsproven.

Av de sju hundar som fullföljde tävlingen, godkändes endast tre, samtliga i nybörjarklassen. Simprovet inhiberades på grund av framskriden tid och kylig väderlek.

Beträffande prövningsordningen tillåter jag mig i detta sammanhang framhålla önskvärdheten av att momentet »Uppförande vid plötsliga överraskningar och svaga ljud» delas i två prov, emå som synes det är två helt olika prov.

Vargen, ägare och förare fotograf Uno Friberg.
Appellprov: Straut koppel och kommando under »lufthöghet» och »ritt vid sidan» drog med betyget. Vid det senare provet drog han sig betydligt bakom föraren. Betyget för »plötsligande» blev icke en sexa på grund av att han reste sig vid förarens sida vid dennes återkomst. Skälde något under klätterhopet och »vargade vid återhopet en gång.
Karaktersprov: Mycket raken vid »svaga ljud» men överraskningarna voro för starka för honom. Fullkomligt ointresserad för den »smygande».

Rapportföring: Intet särskilt att nämna.
Kello, ägare och förare fröken Ruth Ekstedt.
Appellprov: Vissade betydande intresse genom att då och då nosa i marken. Föraren måste lära sig kommanderna omärkligt, om domarens skall kunna föras bakom ljuset. Säg vid liggandet, Okändt till plötsligande. Ingen snak för hopp, i synnerhet icke för det fria hoppet, där han tog sitt parti och försvann.

Karaktärsprov: Uppförde sig ganska bra vid de »höga ljuden», varvid han dock visade någon nervositet. Gjorde ett kraftigt hopp åt sidan under »översraskningarna» men sedan bra. Provet med den »smygande» gick såväl, ty att »resurserna» begagnades väl mycket.

Rapportföreläsning: Frisparet gick ganska bra, varemöt rapporterna aldrig kommo fram.

Dolly, förare och ägare fotograf Uno Friberg.

Appellprov: Förarens till synes onödiga kommandon vid »linförlighet» och »fritt vid sidan» drog ned poängsiffrorna. Det fria hoppet kunde ha gjorts betydligt bättre; slog i med bakbenen. Om klätterhoppet gäller samma omdöme, vägrade två gånger i återhoppet. Oklanderligt platsliggande.

Karaktärsprov: Hyste för mycket intresse för roken vid skottlösningen. Hoppade undan en bra bit vid överraskningarna. För de »svaga ljuden» gällde hon för hörbart vilket sänkte betyget. Den »smygande» intresserade henne inte alls.

Rapportföreläsning: Använde tyvärr över 7 min. vid rapporteringen från föraren till hjälpföraren. Gick halva spåret med högt buret, vilket försämrade poängen för ett annars skickligt arbete.

Dizi, förare och ägare fru Dagny Torén.

Appellprov: Föraren använde under »fritt vid sidan» kommandord och bekräftade desamma med slag på benet. Tiken var svår att få över i klätterhoppet, men fick dock en etta. Oklanderligt platsliggande.

Karaktärsprov: Uppförde sig utmärkt vid de »höga ljuden», varvid hon dock drog sig något bakom föraren. De »plötsliga överraskningarna» åstadkom ett lätt hopp, annars utmärkt. Dagen hade emellertid varit ansträngande, så att den »smygande» utpräde på arenan åstadkom icke någon vaknethet hos henne, utan hon lade sig tillrätta och somnade in.

Rapportföreläsning: Vid frisparet gick hon en bra bit på bakspår, sedan säker.

Nalle, förare och ägare fröken Zellman.

Appellprov: Hjälperna för uttryckliga vid »linförlighet» och »fritt vid sidan». Mera träning! Säsig vid läggande. Oklanderligt platsliggande. Visade en aning till tvökan i ansatsen vid frihoppet, som annars var överdådigt. Klätterhoppet bra.

Karaktärsprov: Uppförde sig vid de »höga ljuden» bra, gick dock något vid sidan om föraren. Blev något skrämd av »översraskningarna». Den enda av de lävande hundarna, som kunde få poäng i provet med den »smygande».

Rapportföreläsning: Frisparet var bra, men vägrade tyvärr att gå ut med rapport.

Leipt, ägare och förare styckjunkare A. Hallin.

Appellprov: Utmärkt! Klätterhoppet tror jag hade blivit idealiskt, om han fått tuga ansatsen något längre från planket.

Karaktärsprov: De »höga ljuden» bekoms honom ej det minsta, en utmärkt prestation. Ett hopp åt sidan för »översraskningarna» drog ned betyget. Beagerade inte för den »smygande».

Rapportföreläsning: Bra frispar, men tyvärr ingen rapportföreläsning. Vid de senare proven gick han halva första sträckan, angrede sig och återvände till hjälpföraren.

Roy, förare och ägare herr Axel Larsson.

Appellprov: Verkade något nervös. Gick ganska bra i »linförlighet» och »fritt vid sidan», men blånade plötsligt tävlingssättet under det senare provet. (Jag tror icke, att det är bra att Matte är med vid tävlingar.) Oklanderligt platsliggande.

Karaktärsprov: Upprepade nyssnämnda manövrer under de »höga ljuden». Översraskningarna bekoms honom icke väl; han sprang, men kom dock genast åter. Den »smygande» brydde han sig ej alls om utan titade bort mot publiken. Matte?

Rapportföreläsning: Utmärkt, vilket siffrorna giva vid handen.

Poängtabell vid rapporthundstävlingen den 11 maj 1930.

P r o v	Vargen		Kello		Dolly		Dixie		Nalle		Leipt		Roy	
	†	††	†††	††††	†††††	††††††	†††††††	††††††††	†††††††††	††††††††††	†††††††††††	††††††††††††	†††††††††††††	††††††††††††††
I. Appellprov:														
1. Linförlighet	3	2	4	5	2	6	4							
2. Fritt vid sidan	4	4	8	4	2	10	0							
3. Läggande	4	3	2	4	3	6	4							
4. Platsliggande i grupp	15	18	18	18	18	18	18							
5. Fritt hopp över 1 m. dubbelhopp	10	0	6	0	10	12	6							
6. Klätterhopp över plank	6	0	6	2	10	10	8							
Säger	42	27	44	33	45	62	40							
II. Karaktärsprov:														
1. Uppförande vid skottlösning och vid andra höga ljud	12	12	9	15	15	18	0							
2. Uppförande vid plötsliga överraskningar och vid svaga ljud	3	12	12	15	9	12	6							
3. Uppförande när en person skäta smyger sig fram till föraren	0	0	0	0	3	0	0							
Säger	15	24	21	30	27	30	6							
III. Rapportföreläsning:														
1. Frispar 300 m.	10	8	8	6	10	8	10							
2. Rapportföreläsning från hjälpföraren till föraren, 1,000 m.	9	0	6	12	0	0	15							
3. Rapportföreläsning från föraren till hjälpföraren, 1,000 m.	8	0	0	4	0	0	24							
Säger	27	8	14	22	10	8	49							
Summa	84	59	79	85	82	100	95							

* Öppen klass.

† Nybörjarklass.

†† Ej godkänd på grund av erhalten 0 poäng i rapportföreläsning.

Till sist ber jag att till tävlingsledaren, fullmäktigen och hjälpsdomaren herrar A. Brandt, A. Hellgren och S. Jansson framför mitt hjärtliga tack för ett i allo angenämt samarbete. Herr Brandt är värd en särskild eloge för den väl planlagda och lyckligt genomförda tävlingen.

G. Fallstedt-Lindholm.

Prisdomeberättelse

för öppen, segrar- och championklasserna vid Svenska Schäferhundklubbens tävling den 25 maj 1930.

Svenska Schäferhundklubben avhöll den 25 maj d. ä. sin sedvanliga vartävling för skyddshundar. Tävlingsplatsen var den välkända terrängen å övningsfältet kring Järva skjutbanor. Intresset och deltagandet i denna tävling var som vanligt stort och icke mindre än 22 st. hundar stälde upp till tävling. Det var emellertid denna gång ett stort inslag av »utomsockna», i det att ej mindre än 10 st. hundar hörde hemma i Norrköping, Södertälje och Kolbäck. Bland förarna märkte man bl. a. vår gamla championförare, detektivkonstapel P. Tufvesson, Västervik. Såsom av resultatet framgår återvände landsorten ej tomhant från tävlingen, utan togo istället de flesta prisen med sig, vittnande om att det numera på andra ställen än i Stockholm och Göteborg arbetas och arbetas med verklig framgång. Landsorten tog 1:a och 2:a pris i såväl öppen som segrarklass samt 2:a och 3:e pris i nybörjarklass, ja, det var sålunda ej långt ifrån att Stockholm hade blivit totalt utklassat. De 22 hundarna fördelade sig på de olika klasserna sålunda: nybörjarklass 11, öppen klass 4, segrarklass 6 och championklass 1. Särskilt glädjande var det stora antalet hundar i nybörjarklass, ty det visar här på en god rekrytering för skyddshundsaken och bådär gott för framtiden. Det stod av gammal erfarenhet genast klart för domarna, att erforderlig tid icke skulle stå till buds för en allsidig, nöjaktigt bedömning av hundarna, om samtliga trene domare skulle deltaga i bedömningen av varje hund. När spårerna därför voro överstökade, besloto domarna i samförstånd med tävlingsledningen föreslå de följande en uppdelning vid bedömningen sålunda, att direktör O. Björklund bedömde nybörjarklass samt polisman E. Stohm och undertecknad övriga klasser. Detta förslag, som var det enda möjliga, för att tävlingen skulle kunna på ett tillfredsställande sätt genomföras på en enda tillgänglig dag, godkändes enhälligt av samtliga tävlande.

Mina specialanteckningar för resp. hundar här nedan innesluta alltså öppen, segrar- och championklass men däremot ej nybörjarklass, vilken såsom ovan nämnts bedömdes av direktör Björklund. Innan jag emellertid övergår till dessa kortfattade anteckningar om resp. hundar, beder jag få framhålla, vad jag redan tidigare så många gånger gjort, nämligen att den bästa prisdomeberättelsen från en skyddshundstävling är den tabellariska sammanställningen av prisdomeberättelserna, angivande vad varje hund erhållit för poäng i de olika momenten.

En genomgående svaghet hos hundarna vid denna tävling var spårningen, ganska märkligt förresten med tanke på att vädret ur tävlingspunkt måste anses såsom gynnsamt. Vad spårning beträffar så misslyckades totalt i nybörjarklass 8 av 11, i öppen klass 3 av 4 och i segrarklass 3 av 6. Den enda i championklassen tävlande slutligen utförde visserligen spårningen, men det satt även här hårt åt, för att det skulle lyckas. Även sakstövningen var icke heller av sådan god klass, som annars plägar presteras å Svenska Schäferhundklubbens tävlingar. De få hundar, som på tävlingen i ovannämnda moment klarade sig utmärkt, voro som sagt undantag och endast »bekräftade regeln».

Öppen klass.

Spvit, ägare och förare herr S. Nilsson, Södertälje, visade sig som den avjort bästa i sin klass och erövrade med 247 poäng 1:sta pris. Han uppvisade en genomgående god appell, varvid man särskilt lade märke till de perfekta hoppen. Mandressyren var likaledes god, där femmorna i poäng voro i majoritet. Sakstövning utmärkt. Spårning svagaste moment med 0 till resultat. Det intressa, som vid första påsläppet visades av hunden, och det i stort sett visade goda framförandet i övrigt stordes tyvärr av, att vid 3-dje påsläppet föraren syntes vilja tilldela hunden ett rapp, låt vara ett lätt sådant.

Warro, ägare och förare herr M. Lind, Norrköping, brast i appellmomentet »platsliggande i grupp». I övrigt hade han i appellen ett flertal femmor, i mandressyren var han utmärkt i skottfasthet, men särskilt svag i återkallandet. Spårningen misslyckades. I stället för spårning verkställde hunden stövning efter figurant, vilket särskilt efter 3-dje påsläpp visade sig märkligt, enär han då under ständskall ställde person. Med 216 poäng belade han 2:dra pris i sin klass.

Trygg, ägare och förare fru S. Österman, var en jämn hund annu saknande mycket av dressyr. Erkänns näst emellertid att hunden gjort betydliga framsteg i flera avseenden, sedan han sist av mig bedömdes. Poäng 193.

Roy, ägare och förare herr Lorentz Johansson, Södertälje, har utan trivel förutsättning att komma betydligt högre i poäng, än den han till denna tävling nådde. Han kräver emellertid dessförinnan mycket ytterligare dressyrarbete. Han utförde apportioneringen viligt men kände knappast förmåga att avläsa apporten; han var utmärkt i figurantsställning men svår att upphöra bita och slutligen måste han helt enkelt avhämtas vid återkallandet. Hans bästa prestation var spårningen, vilken uppgift han skötte mycket bra så när som på avlämningen, vilken uppgift han skötte mycket bra så när som på avlämningen, därvid han sprang i vattnet och släppte apporten. 191 poäng.

Segrarklass.

Morrgan, ägare och förare herr D. Hjertqvist, Norrköping, uppvisade ett mycket gott arbete i appellmomenten. »Skällande på kommando» kunde dock varit bättre. Mandressyren likaledes bra, sammanfattande med sakstövning och vattenarbete. Dagens bästa spårning. Ett synnerligen välförtjänt 1:sta pris med 281 poäng blev belöningen för en förstklassig prestation.

Buck, ägare och förare polisman Ernest Lövgren, Södertälje, uppvisade i likhet med Morrgan ett utmärkt arbete i appellövningarna.

Mandsdressyren i stort sett riktigt god, i vissa moment såsom överfall, ställande och återkallande utmärkt, misslyckades totalt i saktövningen, men skötte spårningen desto bättre. Med 260 poäng belade Buck andra platsen i segrarklass.

Jack. ägare och förare herr A. Nord, Stockholm, känd och värdad från tävlingsbanor, visade även denna gång att han ville vara med, då det gällde topploppningarna. Appellen genomgick god, liksom mandsdressyren, där särskilt ståndskäll å fig. var utmärkt. I saktövning, Jacks vanligtvis nästan starkaste sida, var han denna gång nära att totalt misslyckas. Hans låga poäng, endast ett i detta moment, länar tydligt vittnesbörd härom. Hans saktövning brast särskilt därutåt att han ej gick tillräckligt ut från föraren. I spårning gick han som vanligt ut som en raket, ett förhållande som säkerligen bidrog till den visade osäkerheten att hålla spåret. Han gick också i hastigheten ut så långt åt sidan från spåret, att han kom över på ett helt annat spår. Vattenarbetet utmärkt. 258 poäng och 3:de pris.

Greif, ägare och förare herr A. Hellgren, uppvikade kanske det bästa appellarbetet, härom vittna också uteslutande så gott som 5:or och 6:or i protokollet. Mandsdressyren med undantag av obehåvning å fig., där han gjorde sig skyldig till att bita vid stillastående, även mycket god. I saktövning lyckades han endast finna ett föremål. Hans stövning var emellertid ej så systematisk, som man önskar. Spåret misslyckades. Vid 1:sta påslapp återkom han med felaktigt apport. 2:dra och 3:de påslapp gav intet positivt resultat. Poängsumma 254.

Hörna av Borsäter, ägare och förare fru Dagny Torén, Stockholm, hade ingen av sina lyckade dagar. Appellarbetet, som annars ju brukar vara utmärkt, var denna gång ojämt. Sexor saknas visserligen icke men ej heller så låga poäng som 2:or och 3:or. Särskilt sköttande och apportering fyllde ej kravet på en segrarklasshund. Mandsdressyren däremot mycket bra med uteslutande 5:or och 6:or; vare detta nog sagt. I saktövning fann han endast ett föremål. Den verkliga farten och hasten syntes han för dagen sakna i betydlig grad. Spårningen misslyckades. Vid 1:sta påslapp gick han bra ut och följde rätt spåret, men vände till stor förvåning ca. 75 meter från det ställe, där apporten var till förmån. Vid 2:dra och 3:de påslapp följde fullkomligt intresslös. Vattenarbete bra. Resultat 252 poäng.

Björn, ägare och förare landfiskal O. Gräberg, Kolhåk, visade tydligt, att mycket dressyrarbete ytterligare krävdes för att Björn skulle hava utsikt med framgång tävla om pris i segrarklass. Appelldressyren var sålunda mycket ojämt, med alldeles för många 2:or och 3:or för att vara segrarklass. Mandsdressyren var bättre och särskilt återkallandes, obehåvning och skottfasthet utmärkt. Vid ståndskäll behan emellertid. Saktövning ganska god, men han fann endast ett föremål. Spårningen misslyckades emellertid liksom för så många andra. Gick vid 1:sta påslapp ut men vände efter ca. 75 m., andra påslapp lra fart men tappade, då han kom att möta folk i terrängen. 3:de påslapp syntes till en början komma att leda till resultat, ty han gick denna gång kanske bäst. Tyvärr fullföljde han emellertid icke den goda början, utan även denna gång blev utan resultat. Slutpoäng 220.

Championklass.

Champion Jim, ägare direktör E. Hedström, Stockholm, förare detektivstapel P. Tufvesson, Västerik, tillvade ensam i sin klass, championklassen. Appellmomenten tip-top med många 6:or och lägsta poäng 5, vare nog sagt. Även mandsdressyren var bra, dock kunde särskilt

ställande och återkallande varit bättre. I saktövning misslyckades Jim till allmän förvåning, kanske icke minst förarens. Jims spårning stod denna gång icke i klass med hans tidigare prestationer. Han var synnerligen ovillig att gå ut och först efter 3:de påslapp gick han ordentligt ut och återkom samt avlämnade apporten bra. Med en mindre skicklig förare än herr Tufvesson hade säkert spåret icke lyckats. Vattenarbetet mycket bra. Poängsumma 286½.

Till tävlingsledare, meddomare, »bovar» och andra medhjälpare som och först och sist de tävlande beder jag få framföra mitt tack. Stockholm i september 1930.

Gösta Wahlstedt.

Fuligt ovanstående fick undertecknad på sin lott att döma — förstå förberedande — nybörjarklassen. En kritik i vanlig benärkelse, omfattande hundarnas karaktär, kunskaper etc., avstår jag från. Istället kan vi ju för omväxlings skull låta hundarna skälla själva. Lady har först ordet.

Lady: Att jag skulle segra var ju klart. Det hade vi kommit överens om hemma. Elsa och jag. Spåret kunde jag inte klara ut och nästa gång anhallar jag om en spårlagare med bättre transpiration om fossingarna. Det är synd att inte stilltonstar kan användas. Farbror Björklund sa, att uppsökandet av figurant var mycket bra. Att jag bet ordentligt var inte att undra på. Jag hade nämligen litet otal med den gossen. Släppte gjorde jag bra för att kunna få tillfälle ge ett nytt tjuvnytt. Att jag fick sex i återkallandet var nog vad jag skulle ha, ty jag tyckte karlstadaren hade fått nog. Saktövning in-tressor var mig inte så mycket, när det inte gäller Elsas grejor. Ett föremål tog jag emellertid. Det andra kan dom få leta rätt på själva.

Mona: Det var sjutton vad vi flickor klarade oss bra. Nu kan man känna sig åtskilligt stoltare, när man sitter utanför Stadshotellet i Södertälje och väntar på Nygten. Jag bör redan ha »Täljeborna» på sträcker på sig och säger: Se, där sitter Mona, hon som blev två på hundtävlingen i Stockholm. Spåret började jag litet dåligt, men var hundvängeln i Stockholm. Spåret började jag litet dåligt, men var hundvängeln i Stockholm. Spåret började jag litet dåligt, men var hundvängeln i Stockholm. Spåret började jag litet dåligt, men var hundvängeln i Stockholm.

Corry: När södertäljebönan klarade sig så bra tyckte jag om Pekings-flicka inte borde vara stort sämre. Jag blev trea. Det är skrap med kararna nu för tiden. Tre fickor föret. Det är saker det. Jag tycker om Abrahamson och det gjorde tydligen domaren också, ty han sade, att jag var genomgående bra i både appellen och manarbetet och spåret fick jag mycket hörom för. Det finns ju bättre placeringar än tredje. Så jag skall återkomma.

Jack: Jag är som till Hedström på Bachi vapen, ni vet. Han som har den största prissamlingen av alla husar från sådana här tävlingar. Gud så mycket buklar. Polisman Brunell är en byvans karl, han ledde mig i dag. Apportera och hoppa, det är jag specialist på.

så där finns ingen i den här klassen, som klar mig. Sättandet tycker jag är fänigt, för när man väl har satt sig skall man ju upp igen. I spårning fick jag underbetyg, men det är väl inte värre än man kan låra sig. Jag fick i alla fall 4:or pris.

Vakt heter jag. Fick samma poäng som Larry. Bada 199. Ni känner väl Sjögren på Liljeholmen. Jag bor hos honom. Vi ha tränat mycket appell tillsammans. Därför är det min starkaste sida. Björklund sa, att jag tuggade på apportbocken. Men vad angår det honom. Ty det är ju inte hans bök. Och tänderna äro mina. Transporten var väl fin i alla fall. I spårningen hade dom visst glömt lagga kvar föremålet, ty jag hittade inget.

Lorry: Jag är Martin Andersons skarva böna från Norrköping. Det är klämiga juckar i den stan. Att Anderson är fin på att dressera, det säger alla. Och vilken stilig karl sen. Det är inte jag den enda lösen, som tycker. Ännu så länge är appellen mitt bästa och hoppa över häcken gjorde jag, så att dom applåderade åt det. Att jag glömde mig och bet vid stillastående var ej att undra på, ty jag hade strax förut fått ett par riktiga tjuvnytt av den där eländiga busens, som man ibland ska bita och slita i och strax efter behandla som en barnunge. Det har jag svårt att förstå. Jag är litet lömsk på Anderson, men bara litet. Ty han drigerade dåligt vid saktövningen. Nästa gång flyttar du på dig över hela gränslinjen, så att jag inte vilslede ditt tro, att föremålet ligger i närheten, där du står. Kom ihåg det, Anderson. I spåret misslyckades jag.

Toppy: Jag blev sju. Martin Nyström och jag gjorde vad vi kunde. Spårning kan jag inte ännu, varför det misslyckades. Det blev förresten min enda nolla. Vänta ni bara, den konsten skall jag nog lära mig. Bara mer träning, så skall nog både husse och matte få heder av mig. Jag tror domarn var litet intresserad av mig framtid.

Tarsan: Jag är från Norrköping och äges av Gösta Abrahamson. Jag fick beröm för min spårning och min skottfasthet. Bet visserligen vid stillastående, men det tycker jag är både lätt och praktiskt. Jag gjorde inte ståndskäll för figuranten, men jag kan ju skälla desto mer nästa gång. Blev nr 8.

Huse, Appellvikten: Det bor mycket fint hundfolk i Paronlukten. Och Erikson och jag ska snart upp i societeten. Bara vi få hålla på litet mera. Det är en del saker, som man inte är på det klara med i början, men ingen föds ju mästare. Att jag inte bet i skottfastheten, vilket hade till följd att jag ej blev godkänd, tycker jag gör det samma. Och den dumheten i provningsordningen ska visst också bort. Har jag hört sägas. Och bra vore det. Tycker ni nog alla. Spårning ska jag lära mig till nästa gång.

Ruff: Min starkaste sida är överfall. Och det är väl inte att undra på. Jag som har en sån söt matte. Elsa Stefenson, ni vet. Farten är tror jag visst, att hon är. Visserligen fick jag inte första pris i dag, men jag är ju ännu bara halvårig. Spårning och vattenarbete förstått jag mig inte på alls. Saktövning är jag mycket svag i, men vänta, så skall ni om något år få se en hand i manarbete, som ni sällan sett nästen till. Jag blev i alla fall godkänd och fick 161 i poäng. Så då så. Vov.

Bovic: Min matte heter fru Ferón. Herr Hallström förde mig i dag. Men jag måste avlyra hela tävlingen på grund av min skadade tass. Jag återkommer.

Rätt avlyssnat intygar eder

Oscar Björklund.

Reglemente för tävlingar med rapporthundar.

1. De allmänna tävlingsreglerna för skyddshundar skola även gälla vid tävlingar för rapporthundar. Tävlingsmed skyddshundar och med rapporthundar få ej förläggas samtidigt till samma plats.

2. Tävlingsarna inledas med rapportföreläsning, varpå följa karaktärsproven, och till slut appellövningarna. Om av vissa orsaker hela tävlingsprogrammet ej medhålls på en dag, kunna appellövningarna helt eller delvis förläggas till en följande dag.

3. Vid karaktärsprovets moment 1 kunna de höga ljuden framkallas vid exempelvis piskmällar, slag på bleeplåt eller på trumma etc., som vid mom. 2 kan som plötslig överraskning användas t. ex. uppspannande av ett paraply, fladdrande kläder etc. och samma moments svaga ljud kunna framkallas exempelvis hundens skakande av en plåtsk innehållande små metallföremål, hundens skakande förbi en bradvägg, bakom vilken en person svagt knacker eller på annat sätt giver sig tillkänna e. dyl.

4. Vid bedömande av rapportföreläsningen kunna terräng- och väderleksförhållanden samt andra särskilt försvarande omständigheter tagas i betraktande. Dock får hunden ej godkännas som rapporthund, om den för rapportföreläsning momenten 2 och 3 använt längre tid än 7 minuter.

5. Rapportföreläsningen bör ske i omväxlande, kuperad terräng, dock bör tät skog och allmän landsväg undvikas. Tillåt är att förlägga rapportövningen i sådan terräng, där naturliga hinder förekomma, exempelvis gårdesgårdar, häckar, gravar och häckor (även av den bredd att hunden måste simma över en kortare ströcka). Skottlösning i närheten av rapportövningen bör om möjligt förekomma.

Simprovet avser endast att visa, att hunden frivilligt går i vattnet och har förmåga att simma den angivna sträcka.

PROVNINGSORDNING FÖR RAPPORTHUNDAR.

I. Appellprov.

1. Linfrighet: kommando »Fot», koef. I.
Föraren för hunden i slak lina. Hunden skall villigt och glatt följa föraren på vänstra sidan och får icke draga sig varken före eller efter. Linfrigheten skall efter domarens anvisning prövas i olika gångarter och vändningar. Hundens hufvud i jämnhöjd med förarens knä. Stannar föraren, skall hunden utan kommando genast sätta sig vid vänstra sidan.

2. Fritt vid sidan: kommando »Fots», koef. 2.
Utföres som prov nr 1 dock utan lina. Vid proven 1 och 2 skall om möjligt hunden jämväl föras genom grupp om 4 personer.
3. Laggande: kommando »Plats», koef. 1.
Hunden skall på kommando »Plats» blixtsnabbt lägga sig såväl från stillastående som under olika gångarter.
4. Platsliggande i grupp: (För öppen klass 5 minuter, för segrarklass 10 minuter). Kommando »Plats», koef. 3.
Förarna gå med sina hundar på ett led och på tillsägelse av tävlingsledaren läggas hundarna plats med ca tre stegs avstånd från varandra. På tävlingsledarens anmaning gå förarna utan att se sig tillbaka ur hundarnas åsyn. Intet föremål får nedläggas vid hundarna. Efter utloptid bli hundarna på tillsägelse av tävlingsledaren avhämtade. Reser sig hunden, eller springer han föraren tillmötes värderas provet lägre. Kvarstannar hunden kortare tid än 5 resp. 10 min., skall provet värdesättas med 0.
5. Fritt hopp över 1 meter hög dubbel häck. (Avstånd mellan häckarna 75 cm. för öppen klass, 1 m. för segrarklass.) Kommando »Hopp», koef. 2.
Hunden skall sitta vid förarens vänstra sida och på kommando hoppa fritt över häckarna.
6. Klätterhopp över plank. (Plankets höjd 1,60 m. för öppen klass, 1,90 m. för segrarklass.) Kommando »Hopp», koef. 2.
Hunden skall sitta vid förarens vänstra sida och på kommando göra klätterhopp över planket.
7. Simning över en sträcka från 50 till 100 m., koef. 2.

II. Karaktärsprov.

1. Uppförande vid skottlossning och vid andra höga ljud. Hunden skall vara okopplad och får icke hotas. Visar sig hunden vara skottträdd, godkännes den ej till rapporthund. Koef. 3.

»Familjens Skoaffär»

Allt vad till skibranschen hör
finnes till föfärlit pris hos oss.

Förnämsta firma i landet för **Ridstövlar** och **Sportkor**.

P. A. STRÖM & Co.
HUMLEGÅRDSGATAN 10

2. Uppförande vid andra plötsliga överraskningar av för hunden ej hotande karaktär, samt vid svaga ljud. Koef. 3.
3. Uppförande när en person sakta smyer sig fram till föraren, som sitter eller ligger och har hunden kopplad. Koef. 3.
Högljutt skall under momenten 2 och 3 värdesättas med 0.

III. Rapportföring.

1. Endast för öppen klass: Frispår 300 m. på förarens spår. Kommando: »Spår». Koef. 2. Påsläppet verkställs av hjälpföraren.
2. Rapportering från hjälpföraren, rapportvägens längd 1,000 m. Kommando: »Marsch-marsch». Koef. 3.
Föraren med sin hund jämte hjälpföraren och hjälpdomare går den föreskrivna sträckan från avgångsorten till målet. Vid målet stanna hjälpdomaren och föraren, medan hjälpföraren övertar den uppkopplade hunden och går med denna tillbaka samma sträcka till avgångsorten. Hjälpföraren får därpå av domaren rapporten med hundens avgångstid, lägger denna i den på hundens halsband fastsatta rapportväskan, och avsänder hunden till föraren. Hundens ankomsttid till föraren antecknas av hjälpdomaren på rapportbladet efter en på förhand kontrollerad klocka.
3. Rapportföring från föraren till hjälpföraren, 1,000 m. Kommando: »Marsch-marsch». Koef. 4.
Hjälpdomaren giver rapporten med anteckning om hundens nya avgångstid till föraren, som skickar hunden tillbaka till hjälpföraren. Annars som förut. Domaren bekräftar ankomsttiden.
4. Endast för segrarklass: Rapportering från hjälpföraren till föraren, sedan denne bytt plats, rapportvägens längd 1,500 m. Kommando: »Marsch-marsch». Koef. 4.
Sedan hunden blivit skickad tillbaka enligt föregående moment lämnar föraren jämte hjälpdomaren sin plats samt går ungefär i samma riktning som förut ytterligare 500 m. framåt. Spåret skall läggas i en skarp vinkel. Förarens nya plats får icke vara synlig från den föregående. Hunden avsändes återigen av hjälpföraren på domarens anvisning. Sedan hunden återvänt till föraren, antecknas ankomsttiden som under moment 2.

BEDÖMNINGSTABELL FÖR RAPPORTHUNDAR.

Rapporthundsprövning.

I. Appellövningar.		Koef.
1. Linförlighet	1.
2. Fritt vid sidan	2.
3. Laggande	1.

4. Platsliggande i grupp 3.
5. Fritt hopp över 1 m. dubbel häck 2.
6. Klätterhopp över plank 2.
7. Simning 50-100 m. 2.

II. Karaktärsprov.

1. Uppförande vid skottlossning och vid andra höga ljud 3.
2. Uppförande vid plötsliga överraskningar och vid svaga ljud 3.
3. Uppförande när en person sakta smyer sig fram till föraren 3.

III. Rapportföring.

1. Endast för vanlig klass: Frispår 300 m. 2.
2. Rapportföring från hjälpföraren till föraren, 1,000 m. 3.
3. Rapportföring från föraren till hjälpföraren, 1,000 m. 4.
4. Endast för segrarklass: Rapportföring från hjälpföraren till föraren, 1,500 m. 4.

Under förutsättning att betygssättningen graderas från 0 till 4, bör en hund för att kunna få betyget »Godkänd» som rapporthund hava sammanlagt minst 31 poäng, därav åtminstone 9 poäng i rapportföring, samt icke hava 0 i något av rapportföringens moment 2 och 3.

För att kunna uppflyttas i segrarklass måste hunden hava en sammanlagt poängsumma av åtminstone 84 poäng, därav åtminstone 25 poäng i rapportföring, samt icke hava betyget 0 i något av rapportföringens moment 1, 2 och 3.

Vid lika poängsummor är rapportföringens utslagsgivande.

Endast Kvalitetsvaror

Vår jaktrock vore något för Er.

Den är gjord av impregnerat vindtyg med mellanlägg av oljeduk samt kamelhårstöder. En löstagbar färskinnskrage ökar trevaden — och värmen. Pris kr. 75: 50.

Obs! Våra hundartiklar.

Militär Ekiperings A.-Bol.

Grupp av deltagare.

Prisdombereberättelse

över Svenska Schäferhundklubbens tävlingar vid Linabro utanför Södertälje den 10 augusti 1930.

Morgonen den 10 augusti 1930 var solig och vacker, men hur skulle det bli under dagens lopp? Det var den stora frågan. Svenska Schäferhundklubbens tävlingar skulle »gå av stapeln» vid Linabro, allas vår älskvärda fru Dagny Toréns sommarresidens, och varje »hundmännska» vet av egen erfarenhet, att ett sådant regnväder, som det varit under den närmast föregående tiden, icke är något vidare angenämt tävlingsväder för vare sig »hussar» eller »jyckar». Men vädrets makter voro nådiga, och trots hotande moln runt om — och ibland även över tävlingsplatsen — var vädret riktigt hyggligt hela dagen — och kvällen med för resten.

Men trots vackert väder är det dock icke en så alldeles enkel sak att en söndagsmorgon förflytta sig från Stockholm till Linabro och vara på sistnämnda plats redan klockan 7 i. m., då inga tåg gå och man icke är lycklig (eller olycklig) ägare till någon slags »motorhoj». Tack vare hyggliga medmänniskor, som äro lyckliga ägare till motorkärror, gick det emellertid bra även för de »motorlösa», så bra till och med att vännen Amundsen hade reservvagn till förfogande. Fy skäms, Amundsen! Men det är en annan (sorglig) historia, som kostade den uppoffrande vännen Axel flera timmars morgonsömn.

Emellertid anförde så småningom både tävlande och domare, och tävlingen tog sin början vid 8-tiden på morgonen efter verkställd lottdragning.

Vi angiva här nedan hundar och förare i den följd de blev lottade samt medelpoängen i de olika tävlingsmomenten.

Segrarklass.

Nr 1. *Harras* av *Barrsäter*. Agare och förare fru Dagny Torén. Ligt och i alla arseenden bra spårarbete. Till en början något svårt att dirigera i saktövingen, men bättre sig snart och fann båda föremålen på »halvtid». På grund av svagt kommando vid appellprovet höll både Harras och »Matte» på att »komma av sig», men det repade sig snart och resultatet blev »ganska gott». I skydds- och bevakningsprov var Harras bra som vanligt. *Medelpoäng:* Spår 22 2/3, saktöving 21 2/3, appell 98 2/3, vattenarbete 16 och skyddsarbete 186 2/3 eller tillsammans 295 2/3 poäng. 3. pris.

Nr 2. *Spej*. Agare och förare S. Nilsson, Södertälje. Trots bra påslapp gick Spej spåret alldeles för fort och vände mellan första och andra vinkeln både första och andra gången; tredje påslapp gick han ej ut. Även i saktövingen väl stark fart. Vattenarbetet mycket bra, men i övrigt medelgott. Dåligt skall. Med litet mera träning för såväl förare som hund synes resultatet kunna bli ännu bättre nästa gång. *Medelpoäng:* Spår 9, saktöving 26 2/3, appell 90 1/3, vattenarbete 18 och skyddsarbete 113 eller tillsammans 248 poäng. 5. pris.

Nr 3. *Grefv*. Agare och förare Axel Heggren, Stockholm. Den som vid tidigare tillfällen sett Grefv i spårarbete, hade svårt att förstå, att han vid detta tillfälle syntes helt och hållet sakna intresse för sin uppgift. I saktövingen ett mycket jämnt och målmedvetet sök samt även i övriga prov mycket bra. En väl genomarbetad hund och en god förare. *Medelpoäng:* Spår 9, saktöving 26 2/3, appell 109, vattenarbete 16 och skyddsarbete 140 1/3 eller tillsammans 292 1/3 poäng. 4. pris.

Nr 4. *Morrigan*. Agare och förare D. Hjertqvist, Norrköping. Mycket bra spårarbete och saktövingen även ganska bra. Vattenarbetet utmärkt. Även i övrigt prov på ett gott arbete, som tyder på intresse hos föraren. *Medelpoäng:* Spår 24, saktöving 26 2/3, appell 98, vattenarbete 18 och skyddsarbete 134 2/3 eller tillsammans 299 1/3 poäng. 2. pris.

Nr 5. *Buck*. Agare och förare C. E. Lövgren, Södertälje. Sin vana trogen tog Buck sig först en fundare på spåret, men gick det därefter alldeles utmärkt. I saktövingen ett lugnt och målmedvetet sök, ehuru kanske något sakta fart. I övriga prov mycket bra, men slappte endast med en viss tvekan i skyddsarbetet. *Medelpoäng:* Spår 22 2/3, saktöving 26 2/3, appell 108 2/3, vattenarbete 18 och skyddsarbete 134 1/3 eller tillsammans 310 1/3 poäng. 1. pris.

Öppen klass.

Nr 6. *Topsy*. Agare och förare Martin Nyström, Stockholm. Inlet intresse för spårarbete, stövade mera än spårade. Saktövingen tog hon i början helt på lek och lydde ej, men bättre sig sedan något och tog upp ett föremål, men ej det andra, trots att hon var framme och lukade på det. Tämligen bra i vattenarbete och appell, men gav ej skall på kommando. Utmärkt i ståndskall, men eljest svag i skyddsarbetet och fullständigt shorts i ställande av figurant, bevak-

ning samt slag- och skottfästhet. Torde säkerligen kunna bli en god hund med tillräcklig och lämplig träning, vilket samtidigt säkert skulle vara till nytta för föraren. *Medelpoäng:* Spår 0, saktöving 10, appell 81, vattenarbete 7 och skyddsarbete 59 2/3 eller tillsammans 157 2/3 poäng. Ej godkänd.

Nr 7. *Tarsus*. Agare och förare Gösta Abrahamsson, Norrköping. Första påslappet för stark fart, andra påslappet mera saktöving än spårarbete. Tredje påslappet gick den på eget spår till andra vinkeln, tog där upp spåret och gick det rätt, men sprang över apporten och gick så åter på eget spår samt tog upp apporten och kom raskt åter. I saktöving bra sök samt i det hela lugnt och gott arbete. Bra i vattenarbete och appell, men skall på kommando svagt. Ganska svag i skyddsarbetet, särskilt i ståndskall och slagfästhet. *Medelpoäng:* Spår 9 1/3, saktöving 21 2/3, appell 94 1/3, vattenarbete 15 och skyddsarbete 77 eller tillsammans 217 1/3 poäng. 2. pris.

Nr 8. *Larry*. Agare och förare Martin Andersson, Norrköping. Gick spåret bra, men med för stark fart. Saktöving bra. I vattenarbetet tvekade den något vid apportioneringen och släppte apporten vid stranden, men tog den åter och avlämnade bra. Rätt bra i appell och skyddsarbete, men ganska svag i skall på kommando och ståndskall. Med fortsatt träning synes såväl Larry som föraren kunna bli ännu bättre. *Medelpoäng:* Spår 21 1/3, saktöving 21 2/3, appell 97, vattenarbete 11 och skyddsarbete 103 2/3 eller tillsammans 254 2/3 poäng. 1. pris.

Såsom synes av ovanstående domareberättelse voro de flesta hundarna synnerligen goda och jämna i sina prestationer, och det var många gånger en verklig fröjd för ögat att se såväl hundar som förare i deras med liv, lust och intresse utförda arbeten. Naturligtvis behöves även här fortsatt arbete för alla — ställande »svagare» bland såväl förare som hundar arbete mera än de som hunnit längre i träningen, men med det sportsmannintresse, som samtliga tävlingsdeltagare visade, råder det inget tvivel om att de komma att fortsätta arbetet. Svenska Schäferhundklubben är att gratulera till så intresserade medlemmar.

Men icke nog med att intresset var stort hos de tävlande, hos domarna och övriga funktionärer, utan stämningen var hela tiden den allra bästa från det vi träffades på morgonen och till dess vi skildes på kvällen, och gång efter annan hörde man än den ene och än den andre säga: »Jag har sällan varit med om en så trevlig och alltigenom lyckad tävling.» Och häri bedja vi domare att få instämma.

Och därtill bedja att till slut få till vår älskade värmdom till Linabro fru Dagny Torén samt till Svenska Schäferhundklubben den allra bästa från det vi träffades på morgonen och till dess vi skildes på kvällen, och gång efter annan hörde man än den ene och än den andre säga: »Jag har sällan varit med om en så trevlig och alltigenom lyckad tävling.» Och häri bedja vi domare att få instämma.

Arvid Johansson. Oskar Amundson. Einar Stokm.

SCHÄFERVISAN.

Att sjungas som bordsvisa vid Svenska Schäferhundklubben samkväm.

Jag vill sjunga om min vän och om min tappra vapenbror,
Som har varit min kamrat i alla väder,
Som har läst ut mitt öga, och som lystrat till mitt bud.
Han är fager i sin stolta vargaskrud.

Ja, hans anor gå tillbaka ända in i hedenhöj;
Han har ulv och varg till ättefar och moder.
Där som norrskenelågan brinner över stestens vita snö,
Lade sig hans store stamfar ned att dö.

Och den ättling, som är kommen utav så förnämlig stam,
Har väl makt att tåla både kold och hunger.
När du ser och skådar in uti hans mörka ögonpar,
Ar det vildmarksflammar du framför dig har.

Och han hugger och han biter och han sliter och han drar,
När han blott får se en skymt utav din övån.
När dig själv han plötsligt skådar, då blir mild hans ögas glans.
Och han viftar med sin stolta sabelsvans.

Och han vaktar hyddan din, så att du kan i trygghet bo,
Han är vaken, när du sover på ditt öra.
Han, han sover ej, hans öga och hans öra är på spänn,
Och en främlings steg han känner strax igen.

När som krigets alla åskor braka lös till blodig dans,
Går han lugn i regn av kulor och granater.
Och han säker upp den fallne, både menig och major,
Ty då är han allas vän och allas bror.

Må vi höja då vårt glas för denna käkka, glada fyr,
Han som går för dig igenom eld och vatten;
Och till vardags är en muntergök, en tok som ingen änn,
Må han så'n förbli, ja, länge leve han!

Ord och musik frött efter Evert Taube.
Originalet till sån hos Elkan & Schildknecht, Stockholm.

S Å N G

PIA N O

Prisdömarenberättelse

över F. S. S. S. Hs tävling med rapporthundar å Järva den 28 september 1930.

Ett underbart väder gynnade tävlingen, i vilken deltog sex hundar. Två av dessa avbröt tävlingen, vilken alltså endast fullföljdes av fyra hundar.

Segrarklass.

I denna klass tävlade endast *Leipt av Bali*, ägare och förare stöckjunkare A. Hallin. Utan att glänsa i något moment voro Leipts prestationer på de stora hela taget tillfredsställande och med sammanlagt 26 poäng i rapportförelsen säkerställd han sitt 1:a pris i segrarklass. Leipts uppfödande vid plöteliga överraskningar tyckes tyda på, att karaktären icke är alldeles säker, och han har ännu icke lärt att värsko sin förare, när en person sakta smyger sig fram till denne.

Öppen klass.

I denna klass fullföljde *Roy av Barrsäter*, förare fru Larsson, tävlingen. Roys resultat i rapportförelsen voro glänsande, för den ena stråkan erhöll han betyget 6, för den andra 5, och med sammanlagt 42 poäng i rapportförelsen skötte han med glans upp i segrarklass. Linförighet och fritt sig sidan voro tyvärr mycket svaga, och hans karaktär svek fullständigt vid de plöteliga överraskningarna. Hundens måste behandlas med stor försiktighet, så att han så småningom får den lugna tillförskat, som är kännetecknet för den goda schäferhunden. Roy är ännu ung och har framtiden för sig och är en synnerligen lovande unghund. Därför är det också ett stort ansvar att uppfostra honom och bibringa honom den rätta utbildningen och framför allt den sanna schäferhunds lugn.

Nyborjätklass.

Tävlingen fullföljdes i denna klass av två hundar, *Kelloo*, ägare och förare fröken Ekstedt, och *Teddy Bear*, ägare och förare fröken Sellman. Kelloo gjorde ett gott arbete i rapportförelsen, hans spårarbete var också rätt tillfredsställande, men å andra sidan var appellen mycket svag. Detta visade sig vara fallet med de flesta hundarna och är ett egendomligt förhållande. Appellen är nämligen början till en hunds uppfostran, en utbildning som var och en kan sköta själv utan anlitande av hjälpförare eller annan medhjälpare. Appellen är det grundläggande i hundens utbildning och samtidigt dess A och O. Man kan aldrig uppnå goda resultat med en hund, om hans appell icke är rättlig. Kelloo är annars en lovande unghund, och vi få hoppas, att den intresserade föraren till värtävlingarna hämtat få honom säker i appellen.

*Nalle var långsamare i rapportförelsen, men å andra sidan något bättre i appellen. Han var dock icke absolut säker vid skottlösnen och andra höga ljud.

Det förefaller över huvud taget, som om karaktärstestet icke tillräckligt uppmärksammas under utbildningen. Detta är ett stort fel, vilket lätt inses, om man är uppmärksam på de höga koeffi-

cienterna (tills. 9) för dessa övningar. Avsikten därmed är att stärka hundens mod och karaktär, och det är just, vad varje utbildning önskar. Momenten äro av största betydelse icke blott för rapporthundar utan för varje schäferhund. De motarbota nervositet och rädsla, ondhet och bitshet och äro helt enkelt som utbildningsmoment idealiska. Men man får naturligtvis akta sig, så att man inte rusar med denna utbildning, utan tar den långsamt och försiktigt, annars riskerar man att förstöra i stället för att bygga upp.

Båda dessa hundar blevo godkända och gå alltså upp i öppen klass.

Till herr Hellgren som arrangerat framför jag ett tack för utmärkt organisation, tävlingen avvecklades snabbt och säkert trots det tidsödande arbetet med rapportförelsen.

E. Skaar.

KENNELNOTISER.

Tatty av Orléans, 374 B.B. äg. herr A. E. Edström, Stockholm, födde den 20 sept. 9 valpar (4+5) e. Segerbos Graf, 346 B.B. äg. herr Henry Elbling, Stockholm. 7 valpar pålagda.

Sassa av Barrsäter, 351 T., äg. fru D. Torén, Stockholm, födde den 9 juni 3 valpar (1+2) e. Champ. Rudi von Osterweddingen 190 B.B., äg. poliskommissarie Oscar Amundsson, Stockholm.

Schäfertiken *Diana von Wellenstolz*, S.Z. 834717, födde den 15 aug. två valpar (hanar) e. Segerbos Graf, 346 B.B., äg. till båda herr Henry Elbling, Stockholm.

Betzie, 589 C. C., ägare T. Olsson, Stureby, parades den 19 sept. med Segerbos Graf, 346 B. B., ägare herr H. Elbling, Stockholm.

IMPORTER.

Kennel Segerbo (herr Henry Elbling), Stockholm, har från Tyskland importerat schäferhunden *Lord von Wittenberg*, S.Z. 390992, f. den 14 mars 1929. Ledande blodslinje: Alf von der Wehbermannslust, Klodo vom Boxberg, Erich von Grafenwerth, Alex vom Westfalenheim och Hettel Uckermark.

Tabell över betyg vid Svenska Schäferhundklubbens tävling med rapporthundar å Järva den 9-12 oktober 1930.

Hundens namn	Ägare	Förare	Appellförelsen*	Kennelförelsen*	Importförelsen*	Summa
Leipt av Bali	Sveby, A. Hallin	Ägaren	6/22	6/18	12/24	44
Roy av Barrsäter	A. V. Larsson	Fru Larsson	3/10	6/15	12/26	44
Teddy Bear	Proben Sellman	Ägaren	3/8	4/18	12/28	38
Hunden Wary	Proben T. Friberg	Ägaren	2/2	2/18	12/22	22
Rindandens Kelloo	Proben Ekstedt	Ägaren	3/4	1/18	6/21	24
Monna Lisa	A. Hellgren	Ägaren	4/8	6/18	12/24	30
Doris av Barrsäter	Fru Torén	Ägaren	5/10	4/18	12/24	37
Summa			40/120	48/108	132/240	220
			4/3	4/3	11/11	19
			4/3	4/3	11/11	19
			4/3	4/3	11/11	19
			4/3	4/3	11/11	19

ÅGARESKIFTEN.

Från Kennel Filmstaden, ägare fotograf U. Friberg, Stockholm, hava följande schäfervalpar försålts: Yarga till polisman Märtnesson, Norrköping, Toppy till herr F. Möller, Ålvsjö; Argus till fabriksköp D. Haglund, Stockholm.

Bortskänkta äro följande: Raja till fröken Siri Magnusson, Stockholm; Nigger Girl (Niggy) till fröken Anna-Greta Sellman, Stockholm; samt Ray till målarmästare Carl Nygren, Södertälje.

Från Kennel av Barrsäter (fru D. Torén, Stockholm) ha följande valpar försålts e. Champ. Rudi von Osterweddingen, 190 B.B., u. Sassa av Barrsäter, 351 T.; Ulven av Barrsäter till fru A. Lydner, Stockholm; Stella av Barrsäter till herr B. Berzén, Stockholm; Sally av Barrsäter till herr G. E. Bergström, Visby.

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS STYRELSE.

Ordförande: Direktör E. Skaar, Johannesgatan 28, tel. 17330.

Sekreterare: Herr Arthur Bodin, Tyskbagargatan 14, tel. 75696.

Kassör: Stöckjunkare A. Hallin (älika e. ordf.), Linnégatan 7, tel. Ö. 8115, Ö. 8167.

Övriga styrelseledamöter: Fru Dagny Torén (vice sekreterare), Uggleviskagatan 9, tel. 2099, Polisman C. A. Hedström, Linnégatan 48 B, Handlanden A. Hellgren, Skånegatan 87 A.

Styrelsesuppleanter: Regementsveterinär E. Liljefors, Frejgatan 45, Herr A. Brandt, Repslagargatan 12, T. Herrlin, Svedenborgsgatan 5 A, Polisman E. Stohm, Högallögatan 34 C.

Revisorer: Tullkontrollör C. J. Österman och Kaufer S. Jansson.

Revisorsuppleanter: Målarmästare E. A. Tranberg och Herr H. Olsson.

Inom styrelsen hava utsatts följande funktionärer:

Redaktionskommitté: Direktör E. Skaar, Regementsveterinär J. E. Liljefors och Fru Dagny Torén.

Avskärnad: Fru Dagny Torén, Polisman C. A. Hedström och Handlanden A. Hellgren.

KLUBBENS ADRESS

är Postbox 435, Stockholm.

SEKRETERAREN

träffas pr tel. 75696 säkrast kl. 18-19 och lämnar beredvilligt alla upplysningar i klubbangelägenheter. Även pr post.

POSTBOKKONTO.

Klubbens postgirokonto har nummer 3187. De medlemmar, som önska erlägga års- eller andra avgifter, kunna lämpligen använda sig av detta.

ADRESSFÖRÄNDRINGAR.

Medlemmarna erinras om vikten av att omgående insända uppgift om adress- och titelförändringar.

MEDLEMSAVGIFT OCH INTRÄDE.

Årsavgiften är kr. 5:— . Anmälan om inträde kan göras under klubbens adress eller genom någon klubbmedlem.

SEGERBOS GRAFF

(S.K.K.S. 346 B.B.)

1:a pris i avels- och brukshundsklass, står till förfogande för lämpliga tikar.

H. ELBLING

Götgatan 32 B, 1 tr. ö. g., Stockholm.

SVENSKT

FABRIKAT

TENGLERS Hundbröd

Näringsrikt, välsmakande för hundarna. Rekommenderas av flera kennelmän. Mer än 25% prisbilligare än imp. hundbröd och fullt jämnställt i näringsvärde.

Säljes i alla välsorterade Sports-, Speceris- och Järnaffärer samt i parti från

TENGLERS HUNDBRÖDSFABRIK

Tel. 1002 LIDINGO I. Tel. 1002

F. A. Östoms Boktr., Sölm 1930

Kör på

"BP"-BENSIN

SVENSKA BENSIN & PETROLEUM AKTIEBOLAGET "BP"
SVEAVÄGEN 63, STOCKHOLM

Telefonanrop: "BP-Bensin"

ANTIKHANDEL
Stina Svanberg

Uppköper och försäljer
alla slag av antikviteter.

Sibyllegatan 1 (Dramatiska Teatern)

A. HELLGREN

Elektrisk Armatur och
Glödlampor

Tel. Sö. 12792

SKANEGATAN 87

Gynna tidskriftens annonsörer!

G. A. B. STURE

STUREGATAN 6, STOCKHOLM

TÄVLINGSPRISER
HEDERSGÄVOR

RESTAURANT

Bacchi Wapen

61 JÄRNTORGSGATAN 61
STOCKHOLM

God mat. Billiga priser.

Restauranten är en av Stockholms äldsta och den enda, som bibehållit sitt ursprungliga utseende.

Stamlocaus för hundvänner.

Vid behov av
HUNDARTIKLAR
vänd Eder Största special-
benäget till BASTMANS affär i landet

A.-B. GEORG A. BASTMAN

H. M. Kinnegrens Hovleverantör
NYBROGATAN 1, STOCKHOLMSvenska Schäferhundklubbens
Tidskrift1930 Utgiven av Svenska Schäferhundklubben. Häfte 4
Associerad med Svenska Kennelklubben.

BETYDANDE BESPARINGAR

uppnås vid användande av
Gargoyle smörjmedel,
marknadens erkänt för-
nämsta oljor och fett.

VACUUM OIL COMPANY A. B.

Önskar Ni ett verkligt gott Kaffe

Prova då någon av våra blandningar:

Mockabl. 4:70 Salvadorbl. 3:80
Specialbl. 4:20 Husallsbl. 3:30
Till landsorten 4 1/2 kg. fraktfritt.

Östermalmsg. 59
Norr 44 97, 7406

O. Svärd & Co

Rådsmansgatan 7
Norr 188 39

ESTER DOMINICUS KONDITIONER - BAGERI

29 SKEPPAREGATAN 29

TELEFON 709 76

Rekommenderar sin specialtillverkning av:
Gott Kaffebrod, Wienerbröd, Bakelser och Tårtor.

PAUL ANDRÉ

Engelbrektsgratan 39
STOCKHOLM

Rekommenderar sitt välförädda lager av *La klass*
Konserver, Delikatesser & Kolonialvaror
Tel.: 3026 & Norr 5523

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

Årg. 7

December 1930

Nr 4

Om skönhetsavel och brukshundsavel.

Av Assessor Sigge Wettermark.

Redan vid två tidigare tillfällen har jag i denna tidskrifts spalter behandlat ämnen av hörhörande slag.

Den ena artikeln (mars 1925) var rubricerad: »Schäferhundsavel skall vara brukshundsavel», och den andra (dec. 1926) bar titeln: »Duglighet eller skönhet?»

Och då jag nu går att villfara Sv. Schäferhundklubben begäran om ett bidrag till dess tidskrift, anser jag mig göra schäferhundens största nytta, om jag för tredje gången återkommer till samma ämne.

Att schäferhundsavel skall vara brukshundsavel, det har ju rassens skapare, v. Stephanitz, från början fastslagit, och den sanningen har sedermera upprepat så ofta, att den väl numera är över hela världen så gott som undantagslöst erkänd. D. v. s. i teorin. Men hur ställer det sig i praktiken? Hur är det med den saken här hemma i vårt eget land?

Handen på hjärtat! Är vår schäferhundsavel brukshundsavel? Låt oss tänka efter.

Vilken är den högsta utmärkelse, en schäferhund här i landet kan nå? Är det brukshundschampionatet?

Vilken är den utmärkelse, som tilldrar sig den största uppmärksamheten från allmänhetens sida? Är det brukshundschampionatet?

Vilken är den utmärkelse, som försäffar en hund den flesta betäckningarna? Är det brukshundschampionatet?

En var, som känner till förhållandena, vet, att alla dessa frågor måste besvaras nekande.

Den högsta, den mest ätrådiga, den mest uppmärksammade, den i avelshänseende mest betydelsefulla utmärkelse en schäferhund här i landet kan nå är ingalunda brukshundschampionatet. Det är utställningsschampionatet.

94

Och eftersom utställningssegrarna hittills aldrig varit de bästa bruksdjuren, ha vi alltså hittills baserat vår avel *mera* på exteriördjur än på bruksdjur. Vi ha alltså handlat stiek i stäv med vårt motto: schäferhundsavel skall vara brukshundsavel.

Detta är den nästa sanningen!

Att saken tagit en sådan vändning beror delvis på förhållandenas makt. Utställningarna ha ju mycket större publik än tävlingar och bruksprov. Utställningssegraren, som går omkring och krämar sig inför en tusenhövdad skara, blir ju långt mera känd än brukssegraren, som vinner sina lagrar borta på något avsidat belägt övningsfält, dit endast en och annan intresserad dressyr-man hittar vägen.

Nu ha vi ju visserligen också några få, men tyvärr allt för otillräckliga och ineffektiva bestämmelser, som tillkommit i brukshundsavelsens intresse. Hit hör bl. a. föreskriften om godkänt bruksprov såsom villkor för championat, förekomsten av en särskild brukshundsklass å våra utställningar o. s. v. Hit hör jämvel och framför allt den rådande traditionen, att våra bruksdjur även på utställningar skola undergå karaktärsprov. Men när också detta senare synnerligen blygsamma krav börjar bli åsidosatt, då äro vi redan stadda på glid och befinna oss långt nere i utförsbacken.

Fastän vi arbeta med en brukshundras, fastän vi i teorin be-
känna oss till satsen, att schäferhundsavel skall vara brukshundsavel, har det alltså i praktiken likväl kommit därhän, att det är utställningarna, som bilda utgångspunkten för allt avelsarbete. Ty det är från utställningarnes segrarklasser, som folk i nio fall av tio hämtar sina avelshundar, även om dessa äro av mindre värde såsom bruksdjur.

Hur ofta finna vi bland de utställda djuren avkomlingar efter våra brukshundschampions Lord av Danskegård, Jim, Jack av Abbo, Buek? Nej, det är våra utställningsschampions, som dominera.

Denna sak fann jag änyo bekräftad, då jag för ett par veckor sedan fungerade som prisdomare vid Sv. Skyddshundklubben utställning i Göteborg. Det var tre utställningsschampions och två dio segrartitlar, som satte sin prägel på hundmaterialet.

Tyska schäferhundsföreningen har som avelsmål fastställt denna typ: en högt begåvad, arbetsduglig hund med fulländad bruks-hundsbyggnad, och i rasstandardens göres gällande, att en tilltalande exteriör bör eftersträvas utan att dock hundens bruks-värde därigenom förringas.

Varje utställningsdomare är givetvis bunden av ovannämnda standard. Och en samvetsgrann domare söker vid sitt värde-sättande av hunden noga avväga de olika karaktärs- och exteriör-

95

egenskaperna, så att totalomdömet blir rättvist. En hund med förstklassiga karaktärssegenskaper är onögen mera arbetsduglig än en skygg eller obehändig hund. Men om den förstnämnda hunden samtidigt har en tyngre och klumpigare kroppbyggnad och ett mera bundet steg än den senare, så har denna sistnämnda hund i detta hänseende ett större bruksvärde. Här måste fel och förfluster vid det slutliga omdömet vägas mot varandra.

Emellertid måste man nog fastslå, att utvecklingen tenderar till en premiering av skönhetsavels. Så som vår rasstandard numera med tämligen stor likformighet tillämpas på utställningar världen runt, är det nog de mjuka, vackra kroppslinjerna, de eleganta rörelserna, med ett ord den »ädla» typen, som till sist avgår med segern. Och detta även på bekostnad av karaktärssegenskaperna.

Här hotas rasen av en verklig fara, som det gäller att avvärja i tid.

Under de tolv år, jag sysslat med schäferhundsavel, har jag fått upp sexton valpkullar, och härvid har jag som avelshund endast använt en enda utställningsschampion, Sultan av Orléans. I övrigt har jag använt bruksdjur: Sappo, Troij, Speik, Nero, Abbo (Heinz) v. Marienehe m. fl. och f. n. har jag ute på Vreta-fors en 3 veckors valpkull, fallen efter en av våra brukshunds-champions. Jag nämner detta endast för att visa, att jag sökt leva som jag lärt. Och jag har icke haft anledning ångra vad jag gjort — utom när jag någon enda gång, i strid med mina läror, givit mig skönhetsavels i väd. Då har det blivit bakslag. Att ett par av de sist åsyftade hundarna på flera olika utställningar gått upp till etta i segrarklass, förändrar icke mitt omdöme i detta hänseende.

Djuravel är icke något lättlärt »hantverk». Det märker man mer och mer, ju längre man håller på. Och man är givetvis tacksam för all den vägledning, man kan få av de på strängt vetenskaplig grund arbetande experterna.

I detta hänseende kan det måhända vara av intresse erinra om, att här i Sverige nyligen öppnats en vetenskaplig institution för rasavel. Jag syftar på det med Wallenbergiska donationsmedel startade institutet för husdjursförädlning.

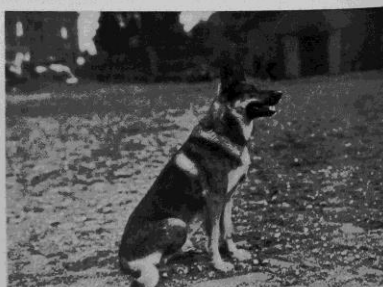
Jag besökte för några dagar sedan denna anstalt under sakkunnig ledning av de därstädes arbetande vetenskapsmännen. För att kunna göra vetenskapliga rön i avelsfrågor sysselsätter sig institutet med avel dels av smådjur, såsom vita möss (inavel på helsyskon i 5 generationer!) o. d., dels av husdjur såsom nötkreatur, svin, får och höns. Och jag fick ett halvt litte om, att institutet skall ägna även vår rasavel ett välvilligt intresse.

Och detta kunde väl behövas. Ty de brännande avelsproblemen avfärdas icke i en handvändning.

Framför mig på bordet ligger ett arbete om hästavel. Och jag skall sluta för denna gång med att ur nämnda arbete anföra ett par rader, som kanske kunna ge även våra avelsklubbar något att tänka på.

Författaren yttrar:

Man kan först då bedöma ett djurs avelsvärde, om man nog känner, hur djuret är uppbyggt, hur dess förfäder och avkomlingar sett eller se ut. Rasförhållande kan numera också den mindre uppfoaren bliva, om han tillför en verkligt moderat organiserad förening, där ledningen av aveln ligger i händerna på fackmän, som i grunden studerat hela djurmaterialiet. Ty av en avelsledare i våra dagar kräves absolut, att han planmässigt arbetat sig igenom och känner till detta material i dess helhet, ända från dess första upprinnelse, så att han vet, vilka egenskaper som skilda blodslinjer representera, vilka egenskaper som äro de dominerande, vilka som böra undvikas och vilka som böra utnyttjas. Men en sådan avelsledare kan också åstadkomma hela rasens pånyttförelse.

Jack (av Abbo), Ägare A. Nord, Sveriges f. n. förnämsta brukshund.

stiftare, civilassessor S. Wettermark med två tikar av egen uppfoäning. Hade assessor Wettermark varit fullt frisk så hade resultatet med hans hundar blivit bättre än vad det blev. Så hade vi nöjet att åter se fru Dagny Torén glatt och hurtigt deltaga med sin Harras av Barreäter.

Jag anger här nedan hundar och förare i den följd de blevo lotfödda — Jim kommer dock först — samt medelpoäng i de olika grupperna enligt gällande tävlingsordning.

Championklass.

Nr 6. *Jim*. Ägare direktör E. Hedström. Förare Klas Andersson. Jim gick ej ut på spåret. I saktövingen lekades han ej sportera mer än ett föremål under den fastställda tiden. Allt det övriga gick bra. Jim var dock flottast i vattenarbetet.
Medelpoäng: spår 0, saktöving 10, appell 93 $\frac{1}{2}$, skyddsarbete 134 och vattenarbete 18 eller tillsammans 255 $\frac{1}{2}$ poäng.
Inget pris, enär underkänd i spår.

Segrarklass.

Nr 1. *Jack*. Ägare och förare Axel Nord.
Vid början av spåret gick Jack litet fel, men efter andra påslippet klarade han spåret bra. I saktöving var Jack något för ivrig. Alla övriga övningar mycket bra, synnerligast appellen.
Medelpoäng: spår 16, saktöving 26 $\frac{1}{2}$, appell 105 $\frac{1}{2}$, skyddsarbete 136 och vattenarbete 15 eller tillsammans 299 poäng.
En pris och Svenska Skyddshundklubben hederspris.
Nr 2. *Greif*. Ägare och förare Axel Høllgren.
Denna hund gick bra på spåret till andra vinkeln, då han stövede litet innan han kom tillräkta, vilket renderade litet prutning på betyget. I saktövingen klarade Greif bada föremålen på endast 20 sekunder. Greif var i likhet med Jack mycket bra i övriga övningar. Det var dock icke bra att han bet vid ståndskallet.
Medelpoäng: spår 20, saktöving 20, appell 105 $\frac{1}{2}$, skyddsarbete 121 och vattenarbete 16 eller tillsammans 292 $\frac{1}{2}$ poäng.
Tva pris och fru Ferons hederspris.
Nr 3. *Spej*. Ägare och förare S. Nilsson, Södertälje.
Å spåret använde Spej nästan bra, men sakade mycket i början ja nästan stövede, varför betyget blev hårt reducerat, saktövingen var utmärkt.
Medelpoäng: spår 12, saktöving 30, appell 91 $\frac{1}{2}$, skyddsarbete 100 och vattenarbete 13 eller tillsammans 246 $\frac{1}{2}$ poäng.
Inget pris, men den 7:e i ordningen.
Nr 4. *Harras av Barreäter*. Ägare och förare fru Dagny Torén.
I denna tävling hade Harras icke lust att gå spåret. Han följde lömkt tillbaka, så att man nästan kunde uppfatta hans uppsåt. Det synes som att Harras icke hörde tränas på spår dagarna före tävling. Saktövingen däremot gick mycket bra och i skyddsarbetet kom Harras högst.
Medelpoäng: spår 0, saktöving 28 $\frac{1}{2}$, appell 100 $\frac{1}{2}$, skyddsarbete 143 $\frac{1}{2}$, och vattenarbete 15 eller tillsammans 287 $\frac{1}{2}$ poäng.
En pris och fru Ruth Hasselgrens hederspris.

Tre nöjda domare.

Prisdomareberättelse

Över Svenska Schäferhundklubben tävlingar å Järvafälten lördagen den 11 och söndagen den 12 oktober 1930.

Fullmäktigt under tävlingarna var klubbens värderade ordförande direktör E. Skaar.

För veterinärbesiktningen stod doktor E. Liljedal.

Tävlingsledare var polisman Sigfrid Sund.
Som domare tjänstgjorde tullkontrollör Gotfrid Kämnel, Göteborg, polisman Einar Stehlm och undertecknad.

Tävlingarna togo sin början redan kl. 7.30 f. m. med veterinärbesiktning och då de tävlande hundarna befanns vara friska och färdiga, som det heter, började omedelbart spårövingen, saktövingen o. s. v.

Första dagen uppställdes en hund — Jim — i championklass och nio hundar i segrarklass. Att konkurrensen denna dag skulle komma att bliva hård förut såg man mycket väl, enär såväl förare som hundar voro kända från föregående tävlingar. Bland de tävlande infann sig en av våra äldre hundkarlar, nämligen klubbens

Nr 5. *Björn*. Ägare och förare landfiskal Gråberg, Kolhåek.

Björn var i början litet osäker och vände åter efter att ha gått ett bra stycke på spåret, men efter andra påslippet gick det bra. I saktövingen visade Björn ett bra sök men lekades icke hitta ner än ett föremål just i det ögonblick som tiden var ute. I övriga övningar var hunden jämn och bra.

Medelpoäng: spår 14 $\frac{1}{2}$, saktöving 5, appell 93, skyddsarbete 132 och vattenarbete 15 eller tillsammans 259 $\frac{1}{2}$ poäng.
Här utdelades ett *En pris* som tröstpris.

Nr 7. *Sveboris Graff*. Ägare och förare H. Ebling.

Graff visade sig denna gång icke ha lust att spåra, gick endast en bit och vände åter. Slippes 3 gånger på spåret men gick ej ändt. Saktövingen var också svag. I vattenarbete tycktes och hjälptes med stenkastning, men i skyddsarbetet genomgående god.

Medelpoäng: spår 0, saktöving 8 $\frac{1}{2}$, appell 84 $\frac{1}{2}$, skyddsarbete 125 $\frac{1}{2}$, och vattenarbete 7 eller tillsammans 225 poäng.
Inget pris, men blev den 8:e i ordningen.

Nr 8. *Peggy*. Ägare och förare A. Thorberg, Södertälje.

Peggy visade sig ha anlag för spårning, men trots tre påslipp kunde hon ej finna föremålet. I saktöving var Peggy mycket bra. Även genomgående god i övriga moment.

Medelpoäng: spår 0, saktöving 25, appell 91 $\frac{1}{2}$, skyddsarbete 128 och vattenarbete 15 eller tillsammans 262 $\frac{1}{2}$ poäng.
En pris och Roxis hederspris.

Nr 9. *Nuffy av Espemon*. Ägare och förare S. Wettermark.

Denna hund stövede mer än språde och trots tre påslipp missade hon helt. Saktövingen var ej heller mycket med, sporterade endast ett föremål under den fastställda tiden. Appellen var i sin helhet bra. Ståndskallet och bevakningen i skyddsarbetet behöves bättre.

Medelpoäng: spår 0, saktöving 8 $\frac{1}{2}$, appell 89, skyddsarbete 91 $\frac{1}{2}$, och vattenarbete 11 eller tillsammans 199 $\frac{1}{2}$ poäng.
Inget pris men behöll sitt startnummer i fråga om placeringen.

Nr 10. *Pussan av Espemon*. Ägare och förare samma som föregående hund.
Pussan visade sig i början litet osäker på spåret, men välkommen i gång gick det bra. Stövede bra i saktövingen men sporterade endast ett föremål. I alla övriga moment var Pussan genomgående god.

Medelpoäng: spår 20, saktöving 10, appell 92 $\frac{1}{2}$, skyddsarbete 118 och vattenarbete 15 eller tillsammans 255 $\frac{1}{2}$ poäng.
Inget pris, men blev nr 6 i fråga om prisordningen.

Söndagen den 12 oktober fortsatte tävlingarna under samma förhållanden som föregående dag.

Öppen klass.

Nr 1. *Wolf av Barreäter*. Ägare och förare A. Brandt.

En allt igenom jämn och bra hund. Gick bra på spår och i saktöving.
Medelpoäng: spår 22 $\frac{1}{2}$, saktöving 21 $\frac{1}{2}$, appell 92 $\frac{1}{2}$, skyddsarbete 30 $\frac{1}{2}$, och vattenarbete 17 eller tillsammans 214 poäng.
En pris och grosshandl. S. Erikssons hederspris.

Nr 2. *Wakt*. Ägare och förare E. Sjögren.
Denna hund spårade ej alls. Var även klen i saktöving trots allt igenom upprepade kommando. Var dock bra i appellen.

Medelpoäng: spår 0, saksövning 15, appell 95, skyddsarbete 82 och vattenarbete 14 eller tillsammans 200 poäng.
2:a pris och Kennel av Barrsätters hederspris.

Nr 5. *Roxi av Barrsäter.* Ägare fru Feron. Förare Hallström.

Roxi spårade ej heller trots tre påsläpp. Hon var dock bra i saksövningen. Bra i övriga moment, med undantag av skall på kommando, bevakning av figurant samt ställande av den flyende figuranten och slagfästet.

Medelpoäng: spår 0, saksövning 21 $\frac{1}{2}$, appell 71, skyddsarbete 82 $\frac{1}{2}$ och vattenarbete 8 eller tillsammans 188 $\frac{1}{2}$ poäng.

2:e pris och Bellas hederspris.

Nr 6. *Soprhos Senta.* Ägare och förare O. Willertz.

Senta visade sig bra i spår och saksövning, men brast i flera moment i såväl appell, som skyddsarbetet.

Medelpoäng: spår 18 $\frac{1}{2}$, saksövning 25, appell 55, skyddsarbete 49 $\frac{1}{2}$ och i vattenarbete 12 eller tillsammans 161 $\frac{1}{2}$ poäng. Inget pris. 4:e i ordningen.

Nyborjarklass.

Nr 3. *Arno.* Ägare och förare Hånsjöns A. Johansson, Karlskrona.

Arno kom helt av sig i spårningen. Var däremot bra i saksövningen. Brast i övrigt i flera moment i såväl appell, som skyddsarbetet.

Medelpoäng: spår 0, saksövning 21 $\frac{1}{2}$, appell 71, skyddsarbete 48 och vattenarbete 12 eller tillsammans 152 $\frac{1}{2}$ poäng.

1:ste godkänd.

Nr 4. *Wolf.* Ägare och förare Klas Andersson.

Wolf gick spåret efter tre påsläpp. I saksövningen apporterade han endast ett föremål inom den fastställda tiden. Brast i plastigående i grupp och var mycket klen i bevakning av figuranten.

Medelpoäng: spår 13 $\frac{1}{2}$, saksövning 10, appell 69 $\frac{1}{2}$, skyddsarbete 75 $\frac{1}{2}$ och vattenarbete 11 eller tillsammans 179 $\frac{1}{2}$ poäng.

1:a pris och Kennel av Barrsätters hederspris.

Schäferrens vandringspris tillföll Kennel av Barrsäter, Fru Dagny Torén, för Harras av Barrsäter 287 poäng, Wolf av Barrsäter 244 poäng och Roxi av Barrsäter 189 poäng eller tillsammans 720 poäng.

På söndagen kl. 20 hade klubben anordnat samkväm med stöp å restaurant Atlantic, varunder prisutdelningen förarrättades av klubbens ordförande, som även framförde klubbens tack till domarna och övriga funktionärer för ett väl förrättat arbete.

Själve her jag få framföra domarnas, ja även de tävlandes tack till tävlingsledaren för ett allt igenom väl planlagt och gott ordnande för tävlingarnas behöriga gång.

Ävenså her jag få framföra domarnas tack till alla förare för ett sportmannamässigt uppförande och till sist ett hjärtligt tack till klubben för den angenäma festen.

Stockholm i oktober 1930.

Arvid Johansson.

års ålder, eller också sprutar man vaccin endast en gång och sedan efter åtta dagar ympar man in levande smittämne på hunden. Detta senare förfaringsätt ger de säkraste resultaten, men det stöter på vissa svårigheter att få ett såkert verkande smittämne, ty smittämnet kan lätt avdö och hunden alltså inte bli,

som man säger, aktivt immun mot smittan. Risken för svårare följdjer av att på detta sätt smitta med en vecka tidigare vaccinerad hund har visat sig vara symtomlös minimal. I England ha på detta sätt »simultanymptats» flera tusen hundar utan att mer än

en mycket ringa procent visat några sjukdomssymtom efter sprutningen med det levande smittämnet. För att det oaktat vara säkert på att inga menliga följdjer inträffa, har man börjat

att samtidigt med insprutningen av det levande smittämnet göra injektioner av serum mot valpsjuka. Detta serum får man från hundar, vilka först vaccinerats mot valpsjuka och sedan upprepade gånger sprutats med levande smittämne, så att de blivit hyper-

immuna mot smitta. Dessa hundars blod innehåller mycket rikligt av antikroppar och deras serum kan med största fördel brukas för nyss nämnda ändamål liksom för att behandla valpsjuka i

tidigt stadium. Detta serum är dock ganska kostbart. Som bekant finnes i marknaden en hel del olika vacciner, som äro framställda av bakterier, som renodlats från lungor och andra organ av i valpsjuka döda hundar. Dessa bakterier äro icke själva or-

saken till valpsjukan, men komplicera densamma genom att angripa den genom valpsjuksmittan försvagade organismen. En vaccination med dylika bakterier kan möjligen göra ett valpsjuka-

utbrott mildare, men kan aldrig förhindra uppkomsten av valpsjuka.

Till slut bör framhållas att vaccination mot valpsjuka är fullständigt ofarligt i och för sig, men man bör icke vaccinera en hund, som redan är angripen eller som befinner sig i det s. k. inkubationsstadiet, d. v. s. att hunden är smittad och håller på att bli sjuk, men sjukdomen har ännu ej brutit ut. Vaccinering av

en sådan hund kan försvaga densamma och göra att valpsjukan blir våldsammare än den annars skulle blivit. Även om man är säker på att en hund är fullt frisk, då den skall vaccineras, måste man börja med mycket små vaccindoser och allra helst samtidigt med vaccinet spruta serum. En viktig regel är dessutom, att man under

närmaste dagarna efter första vaccininsprutningen skall söka noga skydda hunden för att bli smittad. Först efter fem till sex dagar har vaccinet börjat göra verkan och då kan en lindrig medsmittning lämna hunden säkert skydd för hela livet. Även bör en nyvaccinerad hund få vara i fred och icke strapatsas eller utsättas för förkylningar, emedan hans motståndskraft då kan försvagas

för förkylningar, emedan hans motståndskraft då kan försvagas

Gerh. Forssell.

Valpsjukans bekämpande genom vaccination.

Problemet angående ett effektivt och praktiskt genomförande av vaccination mot valpsjuka står alltså på dagordningen.

Genom de forskningar, som under de senare åren utförts av engelska veterinärbakteriologer, har det blivit fastslaget att valpsjuksmittämnet är av s. k. ultravisibel natur, d. v. s. man kan icke göra det synligt ens genom det allra starkaste mikroskop. Detta upptäcktes redan 1904 av den franske forskaren Carré, men först nu ha hans undersökningar blivit bekräftade genom de engelska

forskningarna. Man kan icke heller ännu odla valpsjuksmittämnet på konstgjort näringssubstrat. För att fastslå dess förekomst är man helt och hållet hänvisad till att ympa av det misstänkta materialet på hundar eller illrar, som med säkerhet icke

förut genomgått valpsjuka. Härav är det ju lätt att förstå, att dessa undersökningar över valpsjuksmittämnets natur äro symtom-

ligen svåra att genomföra och kräva stora kostnader samt utomordentligt noggrannhet. Man måste hålla sig med försökshundar, som uppfodas i fullständig isolering och vårdas av personer, som absolut icke få ha någon som helst beröring med andra hundar.

Att sådan pinsamt noggrann isolering skall vara svår att genomföra och ställa mycket stora fordringar på personalens samvetethet är ju tydligt. Man har nu fastslagit, att valpsjuksmittämnet hos den sjuka hunden finnes i blodet och i de flesta av de

öfriga organen, men att det förekommer rikligare i blodet i början av sjukdomen än senare. I mjälten och lymfkörtlarna är smittämnet rikligast anhopat. Även förekommer det i stor myckenhet i

levern samt i hjärnan hos en del av de hundar som lidit av nervös valpsjuka. Man har även lyckats visa att illern är mottaglig för valpsjuka, så att levande smittämne, som öfverföres från en

valpsjuka användes man fint sönderdelade organ från i valpsjuka kraftigt insjuknade hundar. De organ, som därvid särskilt brukas äro mjälten och lymfkörtlarna samt mjölken i levern och hjärnan.

Dessa organ delar steriliseras genom inblåsning i svag formalin eller annan desinficerande lösning. För att man skall vara säker på att organen härberga tillräckligt mycket av smittämnet göres

före steriliseringen ympning med dessamma. För åstadkommande av skyddet mot valpsjuka kan man gå till väga på olika sätt. Antingen kan man göra upprepade insprutningar av enbart vaccin, då hunden först får ett par insprutningar med kortare mellanrum och sedan sprutas

var fjärde till var femte månad, till dess hunden uppnått två

Resan till Göteborg.

Årets sista tävling skulle gå av stapeln — i Göteborg, naturligtvis, ty det gällde för dem, som ville skörda ära och silver att

inställa sig där för att vara med om avslutandet av säsongen. Härvid konkurrans väntades, nya och ovana förhållanden botades, men ingen rådder här. Alltså besjöto trenne oförvägna hund-

entusiaster att från Stockholm fara ned till Göteborg och väga ett nappatag med de lokala stortheterna. Dessa voro icke okända på förhand, man kände till både Champion Ruff och Lido, och hade all anledning befara en hård strid med stora möjligheter

för nederlag. Det vittnar om stort intresse för det med skyddis-

santare som de flesta medlemmarna voro schäferhundägare och man därför kände sig helt hemmastadd. Under den allt för korta samvaron diskuterades hund, naturligtvis schäfer (3), prövnings-

ordning, möjlighet för samarbete och mycket annat. Det beslöts, att samarbetet borde fortsätta och om möjligt utvidgas och vi få hoppas, att så blir fallet. Den personliga kontakten mellan två klubbar som arbeta för enahanda syften, är av största betydelse och gemensamma tävlingar äro lika betydelsefulla för tävlande som för funktionärer, vi ha alla något att lära av varandra.

Mottagandet i Göteborg var storartat, gästfriheten var enastående. Krabba och snaps, snaps och krabba, har mycket som helst, härlig sill och ett utmärkt öl. Dessa voro huvudingredi-

enserna vid den utmärkte måltiden ute på Torslanda i flygestaurangen. Och som avslutning en vällykad bankett i Göteborg med uppgift om vunna priser. Prisutdelningen måste uppskjutas till efter utställningen, som hölls 14 dagar senare, och beklagligtvis hade man ej tillfälle fara dit en gång till för att vara med om den.

De stockholmare som foro till Göteborg voro

fru Dagny Torén med »Harras av Barrsäter», herr Axel Nord med »Jack av Abbo»,

herr Axel Hellgren med »Greif».

De vunno ära, »Jack» fick 1:a pris i segrarklass, »Greif» andra pris i segrarklass och »Harras» fjärde pris i segrarklass, ett i sanning glänsande resultat. Äran togo de alltså med hem, silveret har kommit efter. Med känd sportsmannanda avbrutade göteborgarna sina segrerrika motståndare, det var tydligt att se, att de glädde sig över, att deras gäster lyckats så bra.

I våra morgonstund samlades tävlande och funktionärer vid Lilla Bommens torg där veterinärbesiktning ägde rum. Därpå

transporterades samtliga i bilar och bussar ut till Torslanda, bilarna stoppade, funktionärerna intogo sina platser, löftung, hund no 1, »Ruff», spåret är klart, börjar där, påsläpp nu! Det var en precision och en organisation, som bådade gott för dagens tävling — och den genomfördes till tävlingens slut, annars hade det nog varit omöjligt att genomföra tävlingen med 12 hundar på den korta löstidslagen. Det var märkt, då de tävlande samlades på morgonen, då den sista hunden gick i manarbetet måste domarna lysa med tändstickor för att kunna skriva siffrorna i protokollet.

Åke Dahl, Sveriges yngste aktive hundförare, med »Pluto».

Från mörker till mörker genomlevde man hela provningsordningen inklusive ett kallt bad i Skageracks salta vågor. Plisk, plask sjöng det i spårmarkerna, farliga kor gingo på bete under plåstliggandet, det blåste, regnade och var kallt ibland. Det var göteborgsväder, men också göteborgshumor, glatt och oförbannerligt. Och det fanns till på köpet någon, som tyckte det blev så varmt, att han måste taga av sig i skjortärmarna.

En mycket ung man uppenbarade sig med en stor, grann schäfer, det var den 14-årige Åke Dahl, som själv utbildad sin hund. Det

är nog den yngste förare, som skåtdes på en hundtävling, men han var säkerligen inte den sämste. Han förde sin hund med fart och kläm, och hade gjort sig förtjänt av ett gott resultat. Men hundar äro hundar även i Göteborg — och alltså behagade »Pluto» ej på spåret och ej låta figuranten tillräckligt på skott, så Åke kunde tyvärr inte få något pris.

1:a pris i sögraklass erövrades av »Jack av Abbo» med 314 poäng, ett rekord som säkert kommer att stå sig länge. Slutsummorna för Jack i domarnas protokoll voro: 317, 314, 311, de två första summorna voro göteborgsdomarnas! Mera kan man säkert inte begära av en hund, och det visar, att Jack var i toppform. För övrigt hänvisas till prisdomarberättelsen som ingår i nästa häfte.

I november höll Skyddshundsklubben en utställning i Göteborg och hade då uppdrag från S. Sch. K. att också anordna utställning för schäferhundar. Vid denna tjänstgjorde efter förslag av S. Sch. K. civilassessor S. Wettermark som domare.

Det är nyttigt för både tävlande och funktionärer att sammanträffa på olika platser och under olika förhållanden och med det program, som S. Sch. K. utstakat för år 1931, med officiella tävlingar i både Stockholm och Norrköping hoppas klubben kunna få påräkna stöd från systerorganisationen i Göteborg både vad beträffar deltagande i tävlingar och utställning och som funktionärer. Det närmaste programmet blir: *stadslaget* — tre hundar från varje stad och en stillig kanna.

Till arrangörerna och värdarna i Göteborg framföres ett hjärtligt tack från deltagarna. Detta innefattar tacket för en utmärkt organisation, ett opartiskt bedömande och ett synnerligen vänligt bemötande. Vi komma igen!

E. Skaar.

Endast Kvalitetsvaror

Vår jaktrock vore något för Er.

Den är gjord av impregnerat vindtyg med mellanlägg av oljeduk samt kamelhårsfoder. En löstlagad lårskinnmskrage ökar trevnaeden — och värmen. Pris kr. 73.50.

Obs! Våra hundartiklar.

Militär Ekiperings A.-Bol.

Tidsbetraktningar — schäferhund.

Av revisionschef O. Szalund.

I gamle dager blev menneskene tidlig eldet. Når de hadde nådd skjels år og alder, anla de en sedat mine klædedrakt, vesen og lader. Efter dagens arbeide førte man sig sin slobrok, sine teller og sin langpipe. Søndag formiddag skred Pater Familias i spissen for sin bedre halvdel og avleggerne verdig gjennom stadens stille gater, hørt redingote og cylinder for en ytterligere å presisere overhodets hvide stilling. Raske bevegelse var ved uskrevet lov forbudt, og hvis det kunde ha hendt — at en herre løp, virkelig løp som en sprek unggutt, ja så vilde folk ikke ha vært i tvil om, at han også med en gang var løpet fra forstanden.

Tider og opfatninger skifter, nu legger heldigvis de fleste mennesker mere brett på å bevare det ungdommelige legeme mest mulig uforandret op i de hoiere år. Men dette mål nåes ikke ved legemlig passivitet, men ved megen og intens korporlig vivasitet. Da mitt valgsprog er:

»Arbeid som en mann, lek som en gutt og du beholder manndom og ungdom til slutt.»

og jeg samtidig er opmerksom på at jeg lever i det 20. århundre, er jeg ikke alene en far for min 5 år gamle sønn Ulv, men også hans mest intime kamerat. Vi går altså på tur sammen. Fem-åringen er krevende av sig, skulde jeg mene. Det er Nordmarken og helst ikke den almindelige nedre del, takk. Nu sist var det Grindvoll. Hvor det er henne? Det er stasjonen nordenfor Roa. Vi tok toget dit og drog derfra gjennom hele Nordmarkens paradisa tilbake til byen. Hvorledes det lot sig gjennomføre? Sandelig om jeg vet jeg tør si det, sådant »hundevær» vi har hatt om dagen, bare konfererer avisen, men det var nu det, at vi hadde en — schäferhund med med oss. Ikke en stygg en med halen rett i været, men en fryd for øiet, en utstillingschampion, der ifølge dommerkritikkerne har sin bygning i skjønneste orden.

Hunden fungerte som guttens 7-milstovler, idet den var forspent en nett liten traversulky, som jeg i sin tid har latt forarbeide efter egen tegning.

Foredag den 31. mai kl. 5 1/2 startet vi fra Grindvoll. Gjennom naturskjønne omgivelser kjørte vi så til Vestenden ved det malestiske vann Mylla, hvor vi overnattet.

Den neste dag, som kjelig hilste oss velkommen med sneffler i luften, drog vi videre til Jæringskalven og derfra ad meget uveisomme stier under real terrengkjøring til selve Jæringsen, hvor

befolkningen skrek over sig av begeistring for schäferhunden som transportmiddel. Noget så morsomt hadde de ikke sett og jubelen var stor, da jeg kjørte barna deres et par turer. Efter at vi hadde tømt en mugge avsilte melk og gutten var ferdig med sin inspeksjon av kuer, kalver, og andre landens herligheter, rodde vi tvers over vannet til Jæringsdammen, hvor vi hadde den oplevelse, at hunden, da han atter skulde spennes for, blev overfalt av 2 bevingede svarte katter. Ja jeg sier bevingede, for slik som de fok gjennom luften stod de for oss som selveste Åsgårdsreien. De kom gyvende på hunden, der ante fred og ingen fare, og han gjorde den ene volte efter den annen, for i all vennskabelighet å komme vekk fra det påtrengende selskap, men de var på ham som horrer. Til slutt fikk vi feiet dem vekk med en oljekappe, hvorpå de i sitt raseri endte med å slåss imbyrdes.

Ferden gikk så på vestsiden av Store Daltven og østtiden av Store Sandungen, forbi Kakkloa til Kikutstua, hvor peisen knitret av fryd og velvære. Her slo vi oss til ro for natten, efter først å ha hatt en riktig kosselig aften på det hyggelige sted.

Efter en bedre frokost neste morgen drog vi i strålende søndagsvar etter nattens osregn videre ved 12-tiden på østtiden av Bjørnsjøen og Skjærnsjøen, fra hvis sydende vi forlegger ruten til skogstretten om Store og Lille Åklungen til Sogsvannet og derfra i ilmarsj hjem til Bestum, hvor en sen middag settes tilbørlig pris på.

Hunden har den hele tid gått på som et lokomotiv og er ved ankomsten i glimrende kondisjon. Dens labber blir noe undersøkt, men ikke en rype finnes der, glatte og blanke som ibenholt er potene. Ingen sårbenhet, ingen omhet efter seletoiet, og jeg har ikke behovet å gjøre bruk av reservedole, som er beregnet på andre anleggspunkter. Og dog har hunden gått gjennom ur, i kvist og kvas, op og ned av skrenter, bakker og bekkefar, med sulkyn hoppende og dansende i de forskjølligste vinkler, idet hjulene, snart det ene, snart det andre, entret over rullestener balanserer på toppen. En båt på et oprort hav, det er sammenligningen. Men »Jarl» vet hvad han skal, dens hjerne er ansenpet, den beregner — med hode, rygg og ben arbeider den, satsar, springer, smyger, klatrer, alt avpasset efter situasjonen. Myrer forsører den, så sulkyn synker i til navene. Fremad, fremad — strammes. Frem er den kommet og i toppform er den. Hundens og guttens sine stråler omkapp av sundhet og lykke, og det blir mas efter nok en tur.

Mine to småpiker slutter sig til, de abonnerer på samme slags tur som vi gjorde søndagen forut i Bærum, da vi lå ute om

natten i posett. »Jarl» trakk gutten, tellet og et par ullepper, og der blev slåt leir på en idyllisk plett like ved en bekk, som falt i kaskader og spille sin stemningsfulle vuggevise, akkompagnert av skogens stille sus.

Tidlig, tidlig om morgenen begynte århanen å spille, og når jeg gløttet på teltduken for å se på stemningen, var det første mitt blikk traff schäferhunden, som lå urorlig like utenfor teltdøren. Kun ørene beveget sig aktpågivende, det var så vakker, at jeg for mig selv måtte citere følgende vers fra den svenske schäferhundvisen:

»Och han vaktar hyddan din så att du kan i trygghet bo.
Han är vaken när du sover på ditt öra.
Han, han sover ej, hans öga och hans öra är på spån.
Och en främlings stog han känner strax igen».

Mit neste blikk falt uvilkårlig på de tre barn, der trygt og fredelig sov i tellet med gjenskinnet av et smil på lebene. — Om vinteren byttes sulkyn med skikjelken, eller småpikene snørekjører med »Jarls».

For å vise hundens anvendelighet hertil kan nevnes, at i 1927 gjorde jeg med mine småpiker, der da var 9 og 10 år, følgende skiturl:

Start fra Frognerstøten, derfra til Svartor seter, Finnerud, halvveis til Fyllinga op på toppen av Appelsinhaugene, nordover og op den bratte nordstigning til toppen av Kobberhaugene, Lorensseter, Ullevålseter, Sognsvannet og derfra helt til Bestum, uten andre hjelpemidler enn hunden forsynt med seile og lang rem. Barna hadde ikke engang skistaver. De byttet på å kjøre med hunden og lange strekninger trakk »Jarls» dem begge. Kommet hjem skiftet barna øieblikkelig kler og gikk på barnehall! At en hund på denne måte blir mere for en enn rett og skott et dyr, sier sig selv. Den blir en kamerat, en venn, og det en trofast og god en.

O. Sarlund.

Om oppfostran ännu en gång.

I föregående häfte av denna tidskrift förekommo tvänne artiklar rörande ett av undertecknad i en tidigare artikel »Om oppfostran» gjort påstående, att hunden saknar förstånd, intelligens och ömdöme. Då detta uttalande fölls helt kategoriskt utan några som helst kommentarer, synes en närmare förklaring vara av behovet påkallad, ej minst med hänsyn till de missförstånd, som kommit till uttryck i ovanberörda senaste inlägg i denna fråga.

Vad beträffar den av E. Skaar signerade artikeln, synes kontentan av densamma vara, att det påtalade påståendet visserligen är i sak riktigt, men att det är oöfmligt att så där offentlig erklända det, bl. a. av den orsaken, att varje hundförening, lagd på ideell basis, i så fall komme att sakna existensberättigande. Detta senare skulle således äga giltighet även beträffande avelsklubbar. Dock synes man med skäl kunna uppställa frågan, huruvida hunden i det avgörande ögonblicket bekymrar sig om rasens standard och förbättring hur litet eller hur mycket förstånd och ömdöme man än tillmåtar honom. — Då artikeln i övrigt saknar positiva uttalanden i själva sakfrågan, saknar den intresse i detta sammanhang.

I den andra artikeln, signerad Helge Torén, saknas däremot icke bestämda påståenden och jämförelser mellan olika uppfattningar med därav betingade slutledningar. Även om man icke kan gå med på de där framförda synpunktionerna, saknar artikeln icke sitt stora intresse som ett värdefullt inlägg i en ofta omdebatterad fråga och utgör med all sannolikhet uttryck för flertalets uppfattning rörande denna sak.

För att i möjligaste mån förebygga missförstånd, torde det vara nödvändigt, att innan spørsmålet uppställs till närmare skärskådande, först klargöra de använda uttryckens (ordens) allmänna innebörd. Detta för att icke det hela skall bliva endast en lek med (strid om?) ord.

De uttryck som främst kommit till användning, och som vilkas innebörd delade meningar av allt att döma synes råda, äro: förstånd, intelligens, ömdöme, själ, psyke.

Enligt såväl vetenskaplig terminologi som vanligt språkbruk (jfr Nordisk Familjebok) skulle dessa uttryck närmast och i det sammanhang de i föreliggande fall kommit till användning betyda:

förstånd (förnuft) = förmågan av begrepp, ömdöme och slutledningar; den högsta mänskliga själsförmågan, genom vilken människan antages skilja sig från djuren (i vardagspråket användas vanligen uttrycken förnuft och förstånd som liktydiga);

intelligens = odlat förstånd, ömdömesförmåga, andlig kraft;

ömdöme = den tankeakt, varigenom något påstås eller förnekas;

själ (psyke) = det hos människan och djuren, som förnimmer, tänker, känner och vill.

Vidare bör förstås, att då dessa uttryck användas som beteckningar för egenskaper hos hunden, de härigenom icke erhålla någon ändrad betydelse. Skulle man i dessa uttryck lägga en viss betydelse vid deras användning ifråga om hunden och en annan ifråga om människan, är givetvis varje diskussion i denna fråga orimlig och således onödig.

Även med risk att bli ytterligare missförstådd ber jag att i korthet få bemöta de olika påståendena i artikeln ifråga.

Redan titeln »Om oppfostran» förklarar innebäran en motsägelse av innehållet i artikeln. Uttrycket oppfostran är emellertid ett så vidsträckt pedagogiskt begrepp (det har behöfvits hela 16 spalter i Nord. Familjebok att nöjaktigt förklara dess betydelse) att jag ansåg det användbart, när det ju gällde en slags utbildning. Jag er känner att dessyr hade varit riktigt, då det var fråga om djur, men jag fann »oppfostran» vara mera sympatisk. »Inkonsekvensen» mellan titeln och innehållet torde närmare klargöras här nedan.

Därefter göres ett förkrossande anfall mot mitt sätt att i oppfostringshänseende jämföra barn och hundar. Jag hade tillåtit mig göra denna jämförelse för att så kraftigt som möjligt framhåva hundens individualitet och betydelsen av ett hänsynstagande härtill vid utbildningsarbetet, och därigenom poängtera det oriktiga i en schablonmässig behandling, som om han vore en »maskin». Att barnen härigenom skulle känna sig »trampade på tårna» kan jag inte förstå; även om samma lag är tillämplig i båda fallen, behöva ju de båda parterna icke därför ha någonting gemensamt.

Författaren kommer därefter till den slutledningen, att den »psykologiska blicken» skulle enligt den av mig följda tankegången vara överflödig och påvisar vidare inkonsekvensen i att som grundvillkor för oppfostran uppställa fordran på studium av hundens själsegenskaper, vilkas existens jag kategoriskt skulle förneka. Då enligt ovan relaterade definitioner själ (psyke) och förstånd äro vitt skilda begrepp, mellan vilka icke något likhets-tecken kan sättas, och jag aldrig varken tänkt eller sagt, att hunden saknar själ eller själsegenskaper, synes ingen vidare förklaring erforderlig i denna detalj. Att hunden har själ, var jag övertygad om långt innan jag för åtta år sedan blev ägare till min första schäfer. Ett intressant studium av de tre schäferhundar jag hittills oppfostrat, har icke på något sätt ändrat min åsikt i detta avseende. Men vad själen innerst inne är, därom tvista fortfarande de lärde. Däremot kan intelligensen hos de varelser, som besitta denna egenskap, genom sinnrika anordningar och omfattande prov mätas och med snar sagt vilken matematisk noggrannhet som helst bestämmas.

I en följande passus framhålls det orimliga i påståendet, att en hund som saknar förstånd kan förstå, vad förarens önskan av honom. Det förefaller som om de båda ordens »förstå» och »förstånd» ortografiska likhet föranlett författaren att anse dem för liktydiga. Förstå (= uppfatta) ett ljud eller tecken med sin alltid emhanda betydelse, vilket med stöd av minnet skall rent vanemässigt utlösa en viss handling, torde icke på något sätt kunna kombineras med begreppet förstånd.

I min förra artikel hade jag bl. a. påstått, att ägaren en gång för alla borde (därest så visade sig nödvändigt) med tillhjälp av starkt tvång göra klart för sin hund, vem av de två som är den bestämmande, vilket sannolikt icke behöfde förekomma mer än en gång, då en sådan uppgörelse komme att hålla för livet. Utan att förneka riktigheten av detta påstående, utgår författaren emellertid från, att detta skulle ha sin grund i hundens *goda ömdöme*. Denna slutledning torde vara grundfalsk. Hundens uppträdande i liknande förhållanden och anpassning efter ägarens vilja i allmänhet, har sin grund i *minnet* av om det ena eller andra sättet för honom medför fördelar eller obehag. Varje förställning om rättsliga eller moraliska bevekelsegrunder är för honom främmande. Därest hundens handlingssätt skulle vara förestavat av ömdöme om själva handlingens innebörd, måste man nödvändigtvis förutsätta åtminstone ett mer eller mindre utvecklat begrepp om »rätt eller orätt». Självt har jag aldrig lyckats upptäcka någonting åt det hållet hos vare sig mina egna eller andras hundar.

Om man varit i tillfälle att syssla med utbildning av en hund eller följa gången av utbildningen vid en dressyrkurs, borde man vara ganska övertygad om det lönlösa i att vid inlärandet av de allra enklaste prestationer väjda till hundens förstånd och ömdöme och därmed också konstaterat dessas oöfmlighet. Man skall härvid också snart nog finna, att den enda framkomliga vägen för bibringandet av »oppfostran» är ett konsekvent och talmodigt uppreppande av de olika detaljerna. Efter denna metod — bygd på hundens minne (som i många fall övertärfar vårt eget) men icke på hans förstånd — kan man lära honom snart sagt vad som helst. I de fall där hundens uppträdande ger ett starkt intryck av att hans handlingssätt är baserat på ett visst ömdöme och slutledningsförmåga, skall man emellertid, om man ger sig tid att grundligt analysera de närmare omständigheterna, finna, att orsakerna äro att söka i nedärva drifter och instinkter. Men här gäller nog den gamla regeln att »man tror lätt, vad man gärna vill».

Även om man erkänner att hunden saknar förstånd och ömdöme, bör detta icke på något sätt minska vårt intresse och kärlek till denne människans äldste och trognaste följeslagare genom tiderna. För den som en gång lärt sig att uppskatta en hund, torde detta endast medföra en ökad möjlighet till förståelse och en riktigare behandling vid hans utbildning i ens eller andra avseenden. Och säkerligen skulle många av resp. hundägarens olyckor (vilka snarare borde skrivas på resp. hundägarens konto) och som genom pressens många gånger tendentiösa framställningar rent av hota hundarnas existens åtminstone i städerna, icke behöva förekomma, om vederbörande utginge från riktig

förutsättningar vid hundens utbildning och icke fordrade några orimligheter av honom.

Vad som gör hunden för oss så intressant och de egenskaper som vi lärt oss att skatta så högt torde i främsta rummet vara hans fysiska spänstighet, hans sinnes för oss oförklarliga skärpa och sist men icke minst hans orubbliga trohet och hängivenhet — de senare kanske därför att vi människor hava behov av att mötas av sådana känslouttryck, men som vi så sällan träffa bland våra medmänniskor, kanske främst beroende på deras — goda förstånd!

Alfr. Hallin.

Genom benäget tillmötesgående från redaktionskommittén har jag blivit satt i tillfälle att taga del av ovanstående svar å mina erinringar med anledning av artikeln »Om uppfostran».

Till min glädje kan jag nu ytterligare konstatera, att min uttalande tillfredsställelse över att A. H.—n bevisat, att hunden besitter såväl förstånd, intelligens som omdöme, genom detta Alfr. Hallins inlägg än mer stärks. Hr Hallin och undertecknad ha tydligen alldeles samma åsikter men använda olika terminologi. H. använder »vetenskaplig» terminologi hämtad ur Nord. Familjebok, under det att mina uttryck mera stöja sig på vanligt språkbruk. Det visar sig emellertid, att uttrycken i båda fallen, rätt tolkade innebära alldeles detsamma. — Det värsta med den »vetenskapliga terminologin», sådan den i de Hallinska punkterna kommer till uttryck, är, att den bidrager till än mer förvirra begreppen. Det finnes nämligen ingen vetenskap, där begreppen så flyta tillsammans och där så många olika åsikter göra sig gällande som inom logiken och psykologien. Tyvärr, hr Hallin, är det inte så, att begrepp äro helt skilda, bara därför att de definierats på olika skrivarer. Själ och förstånd äro icke »vitt skilda begrepp» därför att H. ovan definierat dem på resp. sista och första raden, ty förstånd angives ju fullt riktigt som en själsförmågenhet.

Låt oss gå baklänges i de Hallinska punkterna med utgångspunkt från att H. »aldrig tänkt eller sagt, att hunden saknar själ eller själsförmågenheter» — — — Att hunden har själ var jag övertygad om — — —. All right, våra hundar kunna draga en lättundens suck; efter månadslång förvirran ha de fått sin själ tillbaka. Detta betyder enl. Hallin-Nord. Familjebok, att hunden »förnimmer, tänker, känner och vill». Därmed är egentligen allt sagt och resten blir verkligen bara en strid om ord.

Förstånd är (fortfarande enl. Hallin) en själsförmågenhet, intelligens är odlad förstånd och omdömesförmåga, alltså även det själsförmågenheter och omdöme kan här icke skiljas från om-

dömesförmåga. Med andra ord: har hunden själ har han även i större eller mindre grad själsförmågenheter förstånd, intelligens och omdöme. Vilket såhända Alfr. Hallin bevisat.

Det är i sak fullständigt likgiltigt, vilken terminologi som användes, ty det är precis samma egenskaper hos hundarna, som vi alla värdesätta. Det är roligt och intressant att ha fått detta förtydligande av A. H.—ns kategoriska uttalande, även om därigenom intet blivit sagt, som styrker detsamma.

Mot denna bakgrund böra även Alfr. Hallins förklaringar till de anmärkta motsägelserna i hans första artikel ses. — Det är den oförnuftiga, ointelligenta, omdömeslösa Hallinska hunden, som det är föga smickrande att jämföra med människobarn. Icke den nya själfulla. För att förstå fordras intelligens, vilket enligt H. t. o. m. är odlad förstånd, vilket icke hindrar att detta förstående vid inlärandet av vissa moment i hundutbildningen kan vara av mera mekanisk art. — Vad till sist omdömet beträffar bevisar H. en tydligare att hunden äger detta, då han säger att hundens utprädnade grundar sig på minnet av, om det ena eller andra sättet för honom medföra fördelar eller obehag. Detta är just s. k. hypotetiskt omdöme, vilket bör tillfredsställa hr Hallins vetenskapliga läggning. Mitt som grundfälskt stampade påstående har alltså H. själf omedelbart efteråt bevisat vara riktigt.

Helge Torén.

Ännu ett vandringspris.

Från polisman S. Sund har inkommit nedan återgivna skrivelse, daterad Stockholm den 25 november 1930.

Till Styrelsen för Svenska Schäferhundklubben.

Undertecknad har härmed nöjet erbjuda klubben ett vandringspris — se bifogade foto — benämnt »Sigr. Sunds vandringspris» i S. Sch. K.s träningsstävlingar.

Jag har tänkt mig detta som en uppmuntran för fortsatt utbildning av skyddshundar — icke utbildade hundars ägare rekommenderas givetvis genomgående av klubbens dressyrkurs för nybörjarhundar. Således skall priset utgå ett träningspris.

För att biträda styrelsen med ovannämnda utbildningsarbete ber jag få föreslå, att en träningskommitté tillsättes bestående av 3—5 intresserade och kunniga klubbmedlemmar, vilka av rent intresse och utan ekonomiskt vederlag åtager sig ansvaret för träningen under styrelsens överinseende.

Vidare ber jag få föreslå, att en inbjudan till sagda träningar införes i decemberhäftet med en uppmuntran till event. refl. att anmäla sig med uppgift om adress och telefonnummer, så att kommittén sedan lätt och utan allt för stora kostnader kan komma i förbindelse med resp. deltagare. Sedan träningen en gång tagit sin början, är det givetvis inget som hindrar, att nya deltagare anmäla sig.

Efter det träningen fortgått en tid utlyses träningstävling å tid, som kommittén finner lämplig. Dessa tävlingar skola vara till för att bl. a. bibringa deltagarna tillräcklig tävlingsvana.

Priset är tillsvadare deponerat hos Mobergs juvelerareaffär vid Kornhamnstorg.

Stadgar för priset erövrande överläter jag åt styrelsen att besluta om.

Med utmärkt högaktning

Sigr. Sund.

Den stortänta gåva som Svenska Schäferhundklubben enligt ovan återgivna skrivelse haft nöjet mottaga, kommer utan tvivel att i hög grad verka stimulerande på skyddshundsägarnas intresse att genom effektiv träning alltid hålla sina hundar i form.

En kommitté med uppdrag att i samråd med gåvaren utarbета för tävling om ifrågakvarande vandringspris ordförande bestämmelser har tillsatts, men denna har givetvis icke hunnit fullgöra sitt uppdrag på så kort tid, att resultatet kunnat inflyta i detta häfte.

»Elisabets» första kattmöte.

Schäferliken Elisabets första konfrontation med arvefienden är ett helt litet kapitel för sig. På tomten fanns en damm, en alldeles förtjusande damm förresten, med vass och högt gräs omkring vattenspegeln, på vilken vita näckrosor bredde ut sina kalkar. Över dammen svävade smäckra glänsande trollsländor och starar, sparvar och talgoxar togo sitt morgonbad där. Elisabet älskade dammen och brukade ofta släcka sin törst där samtidigt som hon passade på att skälla ut den grå schäfern, som bodde längst ner i dammen. »En sådan tilltagsen kratat, som vägat sig in på hennes domäner!»

Solen strålade, sländorna svävade färlig, flugorna surrade. Elisabet låg vid dammen och filosoferade, såg på ett sparvar, som avslutade sin morgontoilett och gjorde den stilsamma reflexionen, att de voro betydligt enklare klädda än »Fredrik» där hemma i kanariefågeln. Och mycket mera timida voro de också, sjöng i alla händelser inte så gällt och öronbedövande. Men tyst! Nu prasslar det bestämt i gräset? Ett par gröna ögon med svarta, smala pupiller titta fram mellan ett par vassstrån, något grärändigt, ludet skymtar, snyger sig fram . . . Spårarna kvittra dämpat och plaska. Elisabet kan inte ta blicken ifrån det grå, som rör sig. Vad kan det vara? Just nu tar det ett väldigt skutt, hamnar rakt bredvid sparveherrskapet, skall just kasta sig över sparverrern. Men han lyckas klara sig och flaxar undan med vattentygda vingar.

Allt detta är ett ögonblicks verk, men Elisabet hinner i alla fall uppfatta situationen något otäck, som man ej bör tala. Upp till kamp och förföljelse! Det grå springer snabbt och elastiskt. Elisabet efter. Det grå fräser och spottar, Elisabet glävsar och flåsar. Till slut är hon alldeles in på den mystiska fyrbeningen, skall just ge honom ett ordentligt ijuvnytt när hon känner en svidande smärta på nosen och i närheten av ena ögat, och innan hon vet ordet av, är det grärändiga högt uppe i en björk, som står ett stycke ifrån dammen.

En så spydig och tillintetgörande blick, som Elisabet fick ur de där gröna ögonen, visste hon sig aldrig förut ha fått. Hon svor att hämnas och vaka ut sin fiende, och hon hade nog suttit där ännu, om inte matte plötsligt kommit fram till henne. »Jasa, här är du, din odygdspåse», sade hon till henne, »och vi som ha gått och sökt dig över allt. Kom nu bara!»

Vad hjälpte det, att Elisabet försökte klättra upp för björken och bad matte om hjälp. Kanske hon kunde lyfta henne, bara

en liten, liten bit, så skulle hon nog göra resten själv. Men hon möttes av idel oförstående. »Bry dig inte om katten, kom du bara!» sade matte.

Katten, ja, visst det måste ha varit en katt, tänkte Elisabet och gånade ordet i djupet av sitt hjärta, och så fort man händerna nämnde ordet »katt» spetsade hon sina vackra grå öron. Hon förstod, vad som menades med det ordet och svor att hämnas. Att en hederlig hund ville nedlåta sig till att ligga i samma korg som en katt och äta ur samma skål, det hade hon visserligen hört talas om men i det längsta tvivlat på. En katt . . .

M. v. K.

Domareberättelse

ang. Svenska Schäferhundklubbs Södertäljevadningens tävling den 2 nov. 1930.

Avdelningen hade gjort framställning om att få anordna en liten träningsstävlan å min egendom ute i Södertörn och tillika anhållit om min medverkan i egenskap av domare. Och så älskade värda, så målmedvetet arbetande kamrater som södertäljeborna kan man ju icke neka någonting. Jag hade alltså ställt mig till förfogande.

Att Södertäljevadningen äger ett gott hundmaterial och duktiga förare, visste jag förut, men att hundarnas prestationer i stort sett voro av så hög klass, som här visade sig vara fallet, det hade jag uppriktligt sagt, icke väntat.

Då tävlingen icke var officiell, hade jag i samförstånd med avdelningens styrelse vidtagit en del skärpningar av fordringarna i gällande prövningsordning. Denna prövningsordning är ju på det hela taget — och med vissa undantag, till vilka jag strax återkommer — ganska förnuftig, helt naturligt för övrigt, då den ju i allt väsentligt bygger på de erfarna tyskarnas tävlingsprogram. Emellertid bör givetvis varje tävlingsordning, hur bra den än är, inom den fastställda ramen lämna rum för ständigt nya variationer samt tillämpas så, att hunden vid varje ny tävling ställes inför nya detaljuppgifter. I motsatt fall stelnar tävlingen till i dödformalism och urartar till drill. Men man må icke föglömma, att det i varje klubb finns polis — tullmän samt även privatpersoner, som önska praktiskt utnyttja sina djur, och att det såhunda ytterst är för det levande livet vi arbeta. Och det levande livet är som bekant aldrig likartat och enahanda. Där

räcker det ej med cirkuskonster och inlärda läxor, där måste hunden prestera ett i viss mån självständigt arbete. Intet är för övrigt mera intressant än att iakttaga hundens sätt att förhålla sig inför en ny uppgift och intet uppenbarare bättre hans innersta förtjänster och fel.

För att närmare belysa vad jag åsyftat, skall jag här nämna några av de dispositioner, jag vidtagit för ifrågakvarande tävling.

Spåren voro halvannan timme gamla. Enligt den officiella prövningsordningen äro de som bekant endast 15 resp. 30 minuter. Vid saksövningen hade utlagts 3 föremål, en portmonnä, en nyckel och en 5-öring. Dessutom tillämpades den bestämmelsen att hunden nr 1 fick söka 3 minuter, medan tiden för de efterföljande hundarna undan för undan ökades med en halv minut. Att såsom nu sker på de officiella tävlingarna, låta hunden nr 1 och nr 20 söka lika lång tid på samma område torde nog innebära en orättvisa mot den senare hunden; denna senare hund kan lätt bli uppehållen och distraherad av viltningen på de 38 olika punkter där de två föremålen tidigare varit utlagda. Hunden nr 1 och hunden nr 20 komma såhunda att arbeta under i viss mån olika förutsättningar. Men att en tävling anordnas så, att alla hundar, så vitt ske kan, få arbeta under lika förhållanden är ju onokligen tilltalande.

Vid apporteringen fingo hundarna avhämta 4 olika föremål: en vanlig apportbok, en kapp, en nyckel och ett lösnåg. Käppen användes för att utfröna om hunden har något sinne för jämviktstillaget. Det finns nämligen hundar, som ha detta sinne synnerligen väl utvecklat. Och man har avgjort mera glädje av en hund, som fattar käppen i detta läge än av en, som tar den vid doppskan och låter silverkryckan släpa i sanden. Och om det någon gång skulle gälla apportering av mycket tunga och långa stänger e. d., kan prestationen helt enkelt icke utföras, därest icke hunden fattar föremålet på rätt sätt. Vid apportering av ägget visar sig, hur hunden förhåller sig inför uppgiften att avhämta ett mindre vanligt föremål. I detta fall framträder också med önskvärd tydlighet väderna av somliga hundars benägenhet att tappa föremålet eller tugga på detsamma.

Vid häckhopet fingo hundarna hoppa tre gånger, först över en på sträckt rep uthängd säck, sedan över endast repet och slutligen över en på hindret utlagd kapp. Med denna anordning visar det sig tydligt, om hoppet verkligen är fritt. Samtidigt blir mojen i hög grad ett lydndsprov, då det ju nämligen är synnerligen frestande för hunden att gå under repet eller käppen i stället för att hoppa över dem.

Ja detta var alltså några exempel.

Och nu till hundarnas prestationer! De tävlade i följande ordning:

Nr 1 *Zurry*, som gjorde ett glänsande spårarbete. Jag kan icke minnas, att jag på någon plats i de olika länder, där jag sett schäferhunden på spåret, sådant ett vackrare arbete. Spåret var, som sagt, halvannan timme gammalt. Hunden gick ut södra och försiktig, steg för steg, sökte med största omsorg, och ökade farten endast i den mån, den blev säker på sin sak, för att sedan återkomma med föremålet i stormgalopp. Annars brukar, som bekant, ordningen vara den omvända: stormgalopp i början och skritt på slutet. Zurrys spårning var en prestation av så hög klass, att den skulle applåderas och beundrats till och med vid det tyska högkvarteret för spårhundsdresser. Prestationen visar för övrigt, att det icke, såsom det i vissa länder göres gällande, endast är vid det s. k. linspåret, som hunden arbetar med omsorg och säkerhet. Samma omsorg och säkerhet kan presteras av den fritt spårande hunden, nota bene om denne, såsom här tydligen var fallet, från början dresseras på rätt sätt.

Vid saksövningen hittade hunden portmonnä och 5-öring men ej nyckeln. Vid apporteringen tog hunden boken, nyckeln och käppen, som dock bars släpande, men vägrade ta befattning med ägget. Vid frihopet klarades söck och linhopet, men käppen revs ned, varefter hunden i stället för att hoppa åter över repet föredrog att gå genom hindret. Skallet presterades övrigt och först efter upprepade kommandon. Men arbetet var på det hela taget bra, dock bet hunden vid ständskallet och kunde varit mer energisk vid sök efter figuranten.

Nr 2 *Buck*, var beträffande spårningen tveksam och ovtillig vid upptaget, misslyckades 1:a gången men klarade sig 2:a påsläppet och kom åter i god fart. Vid saksövningen hittade han portmonnä och nyckel men ej 5-öringen. Vad appellmomenten angår klarades alla felfritt utom plankhopet, där hunden 1:a gången gick tillbaka omkring hindret i stället för att hoppa över det. Vid apporteringen tog han alla 4 föremålen, alltså även ägget, (dett senare dock efter mycket hunderande) samt bar käppen i jämviktstilaget. Appellmomenten vittnade om, att man här hade framför sig en genomarbetad hund. Man-dressören i huvudsak bra.

Nr 3 *Peggy*. Spåret misslyckades. Vid saksövningen hittade hunden portmonnä och 5-öring men ej nyckeln. Vid apportering avlämnades alla 4 föremålen — även ägget — felfritt och utan att tveka. Samtliga appellmoment stodo i en mycket hög klass och utfördes med bravur utom skallet, som ej var tillräckligt villigt och energiskt samt fihunden i ena riktningen snuddade vid repet. Man-arbetet genomgående bra.

Nr 4 *Spej*. Spårningen misslyckades i första påsläppet. Andra gången vände hunden också om med oförträtt ärendet, men lystrade på långt håll till förarens kommando, återupptog arbetet och lyckades. Vid saksövningen hittade han portmonnä och 5-öring men ej nyckeln trots ett annars synnerligen energiskt och metodiskt sök. Vad appellmomenten angår var även hos denna hund skallet något ostillfredsställande. Vid apportering slarvade han litet med käppen och tappade ägget. Vid frihopet gick han i ena riktningen under repet och rev ner käppen i återloppet. Momentet »sättande» utfördes ej som sig bör, tyst och på stället, utan under skall och framutryckning. Övriga appellmoment felfria och förstklassiga. Man-arbetet bra med undantag av bevakningen, där den tvivliga hunden hade svårt att koncentrera sin uppmärksamhet på figuranten.

Nr 5 *Heiki*, en unghund på 11 månader. Vackert spårarbete med lugn och säkert upptag. Vid saksövningen påträffades endast portmonnä. Be-träffande appellmomenten, så visade det sig ju, att den unga hunden litet icke var riktigt »färdig». Särskilt brast det i skall och hoppet. Ett par

moment voro förvånande bra: kvarstannande på plats, där hunden låg kvar lika länge som sekrandhundarna, samt apportering, där hunden avhämtade alla 4 föremålen (men dock tuggade ett litet hål på ägget). Vid man-arbetet trädde åter hundens ungdom i dagen, och han visade bl. a. den för unghundar typiska benägenheten att ej bita till ordentligt vid överfallet, men att däremot vilja nassa under bevakningen — allt smådetaljer, som den fortsatta dressören kommer att släpa bort. Att det är gott grej i djuret, framgick emellertid av skottfästetsprov, där hunden uppnådde högsta point. Ett gott varsel för framtiden!

Totalintycket av tävlingen var det allra bästa och måste hos varje sakkunnig person framkalla uppriktligt beundran för dessa kennelmän, som utan tillgång till dressyrkurser och stora apparater enbart genom träget arbete i det tysta nått så aktningssbjudande resultat.

Tävlingsresultatet blev följande:

Nr 1 *Buck*, ägare och förare E. Lövgren, 278 p. U. Fribergs vandringspris och hederspris.

Nr 2 *Spej*, ägare och förare S. Nilsson, 261 p. och hederspris.

Nr 3 *Peggy*, ägare och förare A. Thorberg, 260 p.

Nr 4 *Zurry*, ägare och förare E. Hultman, 236 p.

Nr 5 *Heiki*, ägare fru L. Lövgren, förare E. Lövgren, 179 p.

Och så till sist ett tack till Södertäljekamraterna för angenäm samvaro och ett: välkomna åter!

Wretafors den 6 november 1930.

S. Wettermark.

Herr fotograf Uno Friberg och fru, Stockholm, hava ånyo bevisat sitt stora intresse för schäferhunden som brukshund, genom att till Svenska Schäferhundklubbs avdelning i Södertälje bortsälka en schäferhundvalp.

Genom försäljning av nämnda valp har Södertäljevadningen blivit i tillfälle att disponera över ett vackert vandringspris, varför avdelningen härmad till herrskapet Friberg vill framföra sitt hjärtliga tack.

Södertälje den 4 december 1930.

Å Svenska Schäferhundklubbs avdelning i Södertälje vägnar:

Carl Nygren,
Ordförande.

Ernst Lövgren,
Sekreterare.

MEDDELANDE.

Under tiden januari—mars avses, att, liksom under föregående vinter, vid armén anordna en *dressyrkurs* för härtill lämpade hundar. I första hand avses *inkörning till dragbruk*, men även — och samtidigt — inövning till *bevaknings-, rapport- och sjukvårdstjänst*. Kursen torde i huvudsak anslutas till regementsföreläggningarna i Sollefteå och stå under befäl och ledning av kaptenen vid Norrlands trängkår *E. Edström*.

Till kursen mottagas ett begränsat antal hundar, företrädesvis av schäfer- och gråhundras. Företräde lämnas åt redan fört rapport- och sjukvårdsdresserade hundar samt de hundar, som under fjolåret deltog i då ordnade övningar. Fordringar äro: Hunden (tiken) bör ha en vikt av minst omkr. 30 kg, vara fullt frisk och utan lyten samt till åldern ej under 1½ eller över 4 år. Vidare fordras ett lugnt temperament och ett godsnitt humör. *Bitska* eller ondsinta hundar *mottagas icke*.

Då i regel all kördressyr äger rum i tvåspann (tvänne) hundar bredvid varandra framför lätt skidkälke) har hundägare, som kan anmäla tvänne, till storleik, vikt och temperament likartade och vid varandra vana hundar företräde.

Inkvarteringen är ordnad i särskilt inrett stall med box för varje hund.

Utfodring sker från regementets kök, där särskild mat lagas till hundarna under ledarens för kursen uppsikt. Daglig veterinärvård är ordnad under hela den tid kursen pågår. Varje hund har under hela tiden sin egen (en och samma) födare.

Kronan ansvarar för varje i kursen deltagande hund till med ägaren öfverenskommet värde. Veterinärbesiktning, med utfärdande av vederb. instrument häröver, äger rum såväl vid kursens början som slut. Kronan ansvarar vidare för alla vid kursen förekommande kostnader ävensom kostnaderna för hundarnas transporter till och från övningsorten.

Anmälan om deltagande torde så snart ske kan och senast före december månads utgång göras till kapten E. Edström, T. A. Sollefteå. Anmälningarna, vari bör upptagas resp. hundis (hundars) ras, vikt, ålder, egenskaper samt ev. fört bibringad dressyr, komma att prövas och ev. antagas i den mån de inkomma, med reservation för ovan angiven, viss företrädesrätt. Anmälningblanketter och event. behöfliga upplysningar lämnas även av fru D. Torén, Uggleviksgatan 9, Stockholm, tel. 2099.

Glöm ej anmäla nya medlemmar!

*En lycklig helg och Gott nytt år
Vi önska hussen, maten.
Allt själva ett kalas vi får.
Därpå vi ge oss katten.
Se blott på bilden, den är bra,
precis så vilja vi det ha.*

EDRA JYCKAR

Svenska Kennelklubbens årsmöte

hölls den 10 dec. å Grand Royal under rekordartad anslutning från medlemmarnas sida. 110 röstberättigade funnos tillstades och så många ha säkert aldrig förekommitt förut. Anledningen var tydligen den, att Svenska Schäferhundklubben önskade en representation i S. K. K.'s styrelse och hade föreslagit tvänne namn. Valet gick dock inte som man hoppats, men ett ben fick man dock innanför den hittills så hermetiskt slutna dörren, i det nämligen S. Sch. K.'s ordförande, dr. Skaar, invaldes som suppleant i S. K. K.'s styrelse för en tid av två år. Som ordförande i S. K. K. valdes överste B. Burén efter tandläkare Häger, som avsat sig återval.

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS STYRELSE:

Ordförande: Direktör E. Skaar, Johannesgatan 28, tel. 75630.

Sekreterare: Herr Arthur Bodin, Tyskbagaregatan 14, tel. 75696.

Kassör: Styckjunkare A. Hallin (tillika ev. ordf.), Linnégatan 7, tel. Ö. 8115, Ö. 8187.

Övriga styrelseledamöter: Fru Dagny Torén (vice sekreterare), Uggleviksgatan 9, tel. 2099, Polisman C. A. Hedström, Linnégatan 48 B, Handlanden A. Hellgren, Skånegatan 87 A.

Styrelsesuppleanter: Regementsveterinär E. Liljefors, Frejgatan 45, Herr A. Brandt, Regjägaregatan 12, T. Herrlin, Svelenborgsgatan 5 A, Polisman E. Stohm, Verkstadsgratan 1.

Revisorer: Tullkontrollör C. J. Österman och Kamrer S. Jansson.

Revisorssuppleanter: Mälarnästare E. A. Tranberg och Herr H. Olsson.

Inom styrelsen hava utsatts följande funktionärer:

Reklamationskommitté: Direktör E. Skaar, Regementsveterinär J. E. Liljefors och Fru Dagny Torén.

KLUBBENS ADRESS

är Postbox 435, Stockholm.

SEKRETERERAREN

träffas pr. tel. 75696 säkrast kl. 18—19 och lämnar beredvilligt alla upplysningar i klubbangelägenheter. Även pr. post.

POSTGIROKONTO.

Klubbens postgironkonto har nummer 3187. De medlemmar, som önska erlagga års- eller andra avgifter, kunna lämpligen använda sig av detta.

ADRESSFÖRÄNDRINGAR.

Medlemmarna erinras om vikten av att omgående insända uppgift om adress- och titelförändringar.

MEDLEMSAVGIFT OCH INTRÄDE.

Årsavgiften är kr. 5.—. Anmälan om inträde kan göras under klubbens adress eller genom någon klubbmedlem.

KENNELNOTISER.

Av mälarnästare Carl Ägren, Stockholm, ha försänts följande schäfervalpar e. Leipt av Bali, 580 C. C., u. Dixie av Giltan, 264 D. D.: 1 hanvalp till kamrer S. Jansson, Stockholm, 1 tikvalp till fru Signe Österman, Stockholm, 1 do till disponent Carl Gustavsson, Örebro, 1 do till fröken Rogert, Lidköping, 1 do till herr Gösta Öhlin, Stockholm, 1 do till mälarnästare Nils Johansson, Stockholm, 1 do till herr N. E. Åberg, Spånga.

SEGERBOS GRAFF

(S. K. K. S. 346 B. B.)

flera pris i segrar- och brukshundsklass, står till förfogande för lämpliga tikar.

H. ELBLING

Götgatan 32 B, 1 tr. ö. g., Stockholm.

Sturebageriet

N. 11696

STUREGATAN 5

N. 11696

Rekommenderar sitt äkta skånska bröd,
limpor, vetebröd, småbröd.

FULLSTÄNDIG KONDITORISERVERING

UNO FRIBERG

Porträttateljé och Damfrisersalonger

Götgatan 97, 1 tr. Tel. Sö. 4932.

Öppet Vardagar 9—6, Söndagen 12—5.

Kennel Filmstaden får äran till medlemmar av Sv. Schäferhundklubben önska en God Jul och ett Gott Nytt År.

G. A. B. STURE
STUREGATAN 6 • STOCKHOLM

TÄVLINGSPRISER
HEDERSGÅVOR

RESTAURANT

Bacchi Wapen

61 JÄRNTORSSGATAN 61
STOCKHOLM

God mat. Billiga priser.

Restauranten är en av Stockholms äldsta och den enda, som bibehållit sitt ursprungliga utseende.

Stamlocus för hundoänner.

Vid behov av

HUNDARTIKLAR

vänd Eder
benäget till

BASTMANS

Största special-
affär i landet

A.-B. GEORG A. BASTMAN

H. M. Kemungens Husleverantör
NYBROGATAN 1, STOCKHOLM

P. A. Olssons Boktr., Sthlm 1939

Kör på

"BP"-BENSIN

SVENSKA BENSIN & PETROLEUM AKTIEBOLAGET "BP"
SVEAVÄGEN 63, STOCKHOLM
Telefonanrop: "BP-Bensin"

ANTIKNHANDEL

Stina Svanberg

Uppköper och försäljer
alla slag av antikviteter.

Sibyllegatan 1 (Dramatiska Teatern)

En Radioapparat till Jul

köper Ni bäst hos

A. HELLGREN

Tel. Sö. 12792

Skånegatan 87

ENGELBREKTS BAGERI

OSTERMALMSGATAN 59

SMABRÖD *** VETEBRÖD *** LIMPOR
av utmärkt tillverkning.